

COMUNITATEA MAGNIFICAT
DRUMUL COMUNITAR 2026-2027

*Pe drum în urma
păstorului cel bun*

SĂ CUNOAȘTEM, SĂ ÎNGRIJIM, SĂ CĂUTĂM,
SĂ NE DĂM VIAȚA, SĂ VESTIM

Pe drum în urma păstorului cel bun

©2026 - Edizioni Magnificat s.r.l.

Via Fra Giovanni da Pian di Carpine, 62 - Perugia (Italia)

edizioni@comunitamagnificat.org

<https://edizioni.comunitamagnificat.org>

ISBN: 979-12-5583-060-3

Ediția I, septembrie 2026

PREZENTARE

PE DRUM ÎN URMA PĂSTORULUI CEL BUN

Orice drum spiritual autentic îl are ca punct de plecare pe Dumnezeu și duce la El. Nu este vorba pur și simplu de a alege o temă, mai mult sau mai puțin fascinantă, ci de a încerca să înțelegem ce dorește Domnul să ne spună nouă, în viața noastră, și, în special, Comunității noastre.

În acest spirit, am dorit să dedicăm Drumul 2026-2027 figurii lui Isus, Păstorul cel bun. O imagine pe care o cunoaștem bine și care este profund înrădăcinată în tradiția creștină. Cu toate acestea, am putea cădea în capcana de a crede că am înțeles-o deja pe deplin. Anul acesta, însă, vrem să ne întoarcem la școala Învățătorului, permițând Duhului Sfânt să ne reveleze ceva nou despre chipul lui Isus și, prin El, despre chipul Tatălui.

Punctul nostru de plecare va fi, inevitabil, unul personal: Păstorul mă cunoaște, mă caută, mă găsește și are grijă de mine. Înainte ca eu să încep să-l caut pe Dumnezeu, El este cel care mă caută pe mine, cel care mă iubește primul și apoi mă face capabil să-l iubesc, cel care ia inițiativa și suscită răspunsul meu, cel care dorește să mă întâlnească, trezind în mine dorința de a-l întâlni.

Această conștientizare duce la o întrebare fundamentală: ce imagine a lui Dumnezeu port în mine? Este un Dumnezeu pe care îl pot jigni, față de care trebuie să ascult, care îmi impune să-i urmez poruncile? Sau este un Dumnezeu care mă caută, se apropie de mine, nu renunță în încercarea de a nu mă pierde, continuă să mă iubească și dorește comuniunea cu mine?

Nu este vorba ca porunca să fie în opoziție cu iubirea, ascultarea cu harul sau responsabilitatea personală cu milostivirea; ci mai degrabă de a reordona prioritățile.

La originea vieții creștine, merită să ne amintim, nu se află o regulă, ci o întâlnire. Creștinismul nu începe cu ceva ce trebuie să

fac pentru Dumnezeu, ci cu ceea ce Dumnezeu a făcut și continuă să facă pentru mine. Tocmai experiența acestei iubiri este cea care face posibilă și dă sens răspunsului meu, adică convertirii mele.

Poate că a sosit timpul să trecem de la un creștinism strivit de povara vinovăției, a regulilor și a controlului, la unul în care să strălucească din nou harul, speranța și iubirea necondiționată a lui Dumnezeu. Nu vrem să spunem că păcatul nu există sau că nu este necesară convertirea, ci că numai întâlnind iubirea lui Dumnezeu se transformă inima.

Anul acesta vom fi invitați să-l cunoaștem mai profund pe Păstor și să ne lăsăm cunoscuți de El. Îl vom observa în timp ce are grijă de oile sale, o caută pe cea rătăcită, își sacrifică viața și, în cele din urmă, îi trimite pe ai săi pentru ca ceea ce au primit să devină un mesaj de împărtășit.

Sperăm ca drumul din acest an să aprindă în noi dorința de a-l parcurge. Chiar și după atâția ani de viață creștină și comunitară, avem nevoie să pornim din nou la drum. Trebuie să redevenim ucenici care doresc să-l cunoască pe Învățător, să fim atenți la vocea lui și să ne lăsăm surprinși de El. Altfel, riscăm să credem că îl cunoaștem deja pe Isus, în timp ce misterul persoanei sale și al iubirii sale este întotdeauna infinit mai mare decât putem înțelege și trăi.

Toate acestea nu sunt doar rodul efortului nostru; sunt mai ales lucrarea Duhului Sfânt. El este cel care ne înnoiește, ne deschide ochii inimii, vindecă imaginile distorsionate despre Dumnezeu pe care le-am fi putut construi și ne permite să recunoaștem vocea păstorului.

Aici, drumul nostru personal devine inevitabil un drum misionar. Nu putem cunoaște cu adevărat inima Păstorului cel bun fără a începe să-i privim pe ceilalți cu ochii Lui, fără a experimenta faptul că am fost căutați și, prin urmare, fără a simți dorința de a-i căuta pe cei care s-au rătăcit; nu putem să nu vestim iubirea lui Dumnezeu la orice bărbat și orice femeie care caută iubire, pace și îngrijire.

Responsabilități generali

TEXTE

INTRODUCTIVE

STRUCTURA ETAPEI

Pe parcursul anului vor fi patru etape de drum. Fiecare etapă constă în șase întâlniri, dintre care trei sunt trăite în cadrul *Cenacolului* sau al *Grupului de Amici* (împărtășire, rezonanță, reviziunea de viață).

Iată programul întâlnirilor pentru fiecare etapă:

- PRIMA ÎNTÂLNIRE *Ziua comunitară și învățătură*
- A DOUA ÎNTÂLNIRE *Împărtășire*
- A TREIA ÎNTÂLNIRE *Rezonanță*
- A PATRA ÎNTÂLNIRE *Întâlnirea Aliților și Amicilor*
- A CINCEA ÎNTÂLNIRE *Ziua comunitară*
- A ȘASEA ÎNTÂLNIRE *Reviziunea de viață*

În plus, în timpul fiecărei etape, vor fi câteva *Joi ale Duhului* (sau *Săptămâni ale Duhului*).

PRIMA ÎNTÂLNIRE

ZIUĂ COMUNITARĂ ȘI ÎNVĂȚĂTURĂ

Ziua Comunitară este un moment deschis tuturor, în care creștem în jurul Euharistiei, în ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu, în rugăciune, în împărtășire, în formarea pentru viața carismatică și ministerială. Zilele comunitare sunt, de asemenea, momente de evanghelizare, primire, împărtășire și comuniune cu persoane din afara Comunității.

Scopul întâlnirii

- *Să ascultăm un Cuvânt* care ne hrănește pe toți, frânt cu simplitate și profunzime.
- *Să promovăm viața fraternă* și să îi primim pe cei care nu fac parte din Comunitate.

Elemente esențiale

- Rugăciunea comunitară.
- Învățătura de etapă (care poate fi urmată de un moment de adorație în tăcere, pentru a putea coborî în profunzime).
- Agapa fraternă.
- Sfânta Liturghie.
- Toate acestea trăite într-o atmosferă fraternă și primitoare.

Responsabilii Fraternității

- Pregătesc ziua, încredințând sarcinile și slujirile pentru ca fiecare membru al Fraternității să se simtă primit și implicat.

- Încredințează învățătura din timp unei persoane care știe și să se folosească de ideile conținute în învățătura de etapă, dar și să atingă într-un mod mai ținut situația particulară a Fraternității. De aceea se vor întâlni cu ea pentru a se ruga, a împărtăși și a înțelege împreună cum poate fi abordată tema.

Zilele comunitare pot fi, de asemenea, locul în care să se dea spațiu pentru mărturii ale fraților.

A DOUA ÎNTÂLNIRE
ÎMPĂRTĂȘIRE

Aceasta este o întâlnire care are loc în Cenacol sau în Grupul de Amici, în care se acordă spațiu fraților și surorilor pentru a-și împărtăși viața. Formatul întâlnirii este mai liber și poate fi un moment privilegiat pentru a ne ruga asupra fraților și surorilor care își împărtășesc viața.

Scopul întâlnirii

Să creștem în comuniune printr-o împărtășire profundă în care ne deschidem inimile fraților și surorilor noastre.

Animatorul de Cenacol

Are grijă ca pe rând toată lumea, inclusiv el însuși, să aibă momentul lor de împărtășire.

A TREIA ÎNTÂLNIRE
REZONANȚA

Această întâlnire se trăiește în Cenacol sau în Grupul de Amici, unde fiecare persoană împărtășește propria meditație asupra Cuvântului și învățaturii.

Scopul întâlnirii

- *A aprofunda meditația asupra Cuvântului și învățaturii prin rezonanța tuturor.*
- *A stimula punerea în practică în viața de zi cu zi prin angajamentul de convertire pe care îl asumăm.*

Modalitatea întâlnirii

- După un moment de rugăciune, fiecare persoană împărtășește meditația sa asupra Cuvântului și învățaturii.
- La sfârșitul intervenției sale, fiecare persoană spune angajamentul de convertire pe care l-a ales:
 - angajamentul trebuie să fie simplu și concret, astfel încât să poată fi verificat cu adevărat în momentul reviziunii de viață;
 - nu trebuie să fie unul dintre angajamentele deja prevăzute în Angajamentul de Alianță sau în Angajamentul Amicilor.

Animatorul de Cenacol

- Introduce momentul de rezonanță după rugăciunea de început

- Invită frații și surorile să împărtășească meditația lor asupra Cuvântului și asupra învățaturii
- Le reamintește caracterul concret și verificabil al angajamentului de convertire
- Dacă cineva nu și-a formulat încă angajamentul de convertire, în timpul săptămânii îi va reaminti să o facă, astfel încât la următoarea întâlnire toată lumea să îl poată cunoaște.

A PATRA ÎNTÂLNIRE

ÎNTÂLNIREA ALIAȚILOR ȘI AMICILOR

Această întâlnire poate ajuta pentru a se comunica unele cuvinte trupului Aliaților și Amicilor, pentru a ne pune în ascultarea Domnului, pentru a împărtăși unele aspecte particulare ale vieții Fraternității.

Scopul întâlnirii

- *Să facem un trup* între membrii Fraternității.
- *Să abordăm probleme interne* din viața Fraternității.

Responsabilii Fraternității

- Pregătesc și conduc întâlnirea.
- Pot, dacă ei consideră că este cazul, să convoace doar Aliații sau doar Amicii.

A CINCEA ÎNTÂLNIRE
ZIUA COMUNITARĂ

Menținând stilul unei întâlniri fraterne, această zi a comunității diferă de cea precedentă prin faptul că poate fi rezervată doar Fraternității, iar tema nu este neapărat cea a etapei, ci și alta pe care Fraternitățile în parte simt nevoia să o trateze. Structura este mai flexibilă.

Scopul întâlnirii

- *Favorizarea vieții fraterne.*
- *Aprofundarea temei etapei sau abordarea unui aspect particular al vieții Fraternității.*

Responsabilii Fraternității

- Pregătesc ziua prin încredințarea de sarcini și slujiri, pentru ca fiecare membru al Fraternității să se simtă *primit și implicat.*
- Aleg tema care va fi abordată și persoana căreia să i-o încredințeze.

Zilele comunitare pot fi, de asemenea, un loc în care să se acorde spațiu mărturiilor.

A ȘASEA ÎNTÂLNIRE

REVIZIUNEA DE VIAȚĂ

Aceasta este o întâlnire care se trăiește în Cenacol sau în Grupul de Amici, unde fiecare își împărtășește reviziunea de viață în lumina a ceea ce Domnul i-a spus prin rugăciune, cuvânt, evenimentele vieții și tema etapei, revizuind aspecte importante precum: iubirea pentru Dumnezeu și pentru oameni, viața de rugăciune, relațiile interpersonale, respectarea celor *patru Promisiuni* și a *Angajamentului de Alianță* sau a *Angajamentului Amicilor*, îndatoririle stării de viață, comportamentul public și privat, angajamentul de convertire, îndrumarea spirituală și zeciuiala.

Scopul întâlnirii

Să comunicăm drumul de convertire trăit în timpul etapei, într-o atmosferă de sinceritate, prietenie și credință, împărtășind atât aspectele vieții în care Domnul ne-a invitat să creștem (unde există loc de îmbunătățire), cât și ceea ce harul lui Dumnezeu a făcut în fiecare dintre noi, cu scopul de a crește în spiritul Evangheliei. În lumina relației noastre cu Dumnezeu putem atinge acest obiectiv: în fața Lui, în adevăr și iubire, coborâm în profunzimea cunoașterii de sine, privind la responsabilitățile noastre, nu la cele ale celorlalți.

Cum se desfășoară întâlnirea

- Întâlnirea se desfășoară într-o atmosferă de rugăciune și respect reciproc, evitând glumele sau comenta-

riile inutile: atitudinea de adoptat este cea de ascultare.

- Este bine ca să scriem *reviziunea de viață* pentru mai multă claritate și concizie când o prezentăm.
- Începem cu un scurt moment de rugăciune invocând Duhul Sfânt.
- Domeniile pe care le examinăm sunt, în mod normal, următoarele:

RUGĂCIUNEA

- Cum am trăit rugăciunea personală în această etapă?
- Cum am trăit Sfânta Liturghie zilnică și adorația?
- **Cum mi-a schimbat viața?**

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

- Cum mi-a vorbit Dumnezeu în această perioadă?
- **Cum m-a împins Cuvântul Său la convertire?**

RELAȚIILE CU CEILALȚI

- Cum am exercitat în mod creativ iubirea față de persoanele din jurul meu?
- Am ales să iubesc, să iert și să reconstruiesc iubirea în toate relațiile mele (familie, comunitate, muncă...)?

STAREA MEA DE VIAȚĂ¹

- Am trăit ca un creștin la școală, la muncă, peste tot, dând mărturie prin cuvinte și fapte?

¹ Prin stare de viață se înțelege: celibatar, căsătorit, separat, consacrat; student, angajat, pensionar, șomer; în Comunitate: Aliat sau Amic.

- Am fost fidel angajamentelor mele comunitare, trăindu-le nu ca spectator, ci: *pentru a fi Trupul lui Cristos, fiecare făcând partea sa (1Corinteni 12, 27)?*
- Cum am trăit *Promisiunile sărăciei și slujirii?*
- Am fost fidel cu zeciuiala, dând cu bucurie și nu din datorie?
- Am trăit *îndrumarea spirituală* pentru a fi ajutat să discern voința lui Dumnezeu și să o împlinesc?

ANGAJAMENTUL DE CONVERTIRE

- Cum l-am trăit?
- Trebuie să încheiem reviziunea cu un scurt moment de rugăciune în care invocăm vindecarea pentru slăbiciunile noastre și mulțumim Domnului pentru ceea ce a făcut, permițând astfel prezenței lui Dumnezeu să coboare asupra tuturor lucrurilor.

Animatorul de Cenacol

- După invocarea Duhului Sfânt, el introduce momentul reviziunii de viață și, după ce toți au vorbit, încheie întâlnirea invitându-i pe toți la un scurt moment de rugăciune.
- El veghează pentru a-i ajuta pe frați:
 - să centreze reviziunea de viață asupra propriului lor drum de convertire și asupra lucrărilor împlinite de Dumnezeu, fără a dori să-i învețe pe alții ceva;
 - să se pregătească din timp, pentru a nu cădea în improvizație;
 - să nu lungească prea mult, pentru ca fiecare să aibă timpul său;

- să fie oameni ai speranței și să nu cadă în pesimism;
- să se asculte reciproc fără: a interveni prin comentarii, prin a-și răspunde unul altuia sau prin a se distra.

—
INDICAȚII PENTRU
JOILE (SĂPTĂMÂNILE) DUHULUI
—

Joia Duhului este un timp pentru a învăța să fim creativi oriunde: în viața fraternă și în evanghelizare, în Comunitate și în afara ei.

Creativitatea Duhului nu este un talent pe care îl au doar câțiva, legat de imaginație sau de tinerețe, pentru că iubirea este mereu creativă.

Când acțiunile repetă o rutină lipsită de creativitate și grijă, când începem să avem o formă *standard*, este un semn că am încetat să mai iubim.

Lucrul acesta e valabil în orice și mai ales în viața noastră comunitară.

Așadar, în aceste zile de joi să ne întrebăm:

- Ce pot face din iubire pentru persoanele care trăiesc în jurul meu?
- Ce pot crea și inventa pentru a le arăta că sunt copii iubiți ai lui Dumnezeu?

O *drumeție*, a sărbători pe cineva, un concert sau un spectacol teatral ca mărturie și evanghelizare, o cină pentru cei singuri, o vizită la cei bolnavi, un cântec nou, un desert pe care să-l dăruiești cadou, să scrii o învățătură despre ceva ce te-a atins, să gătești pentru cineva care are nevoie, să-i întrebi pe responsabili tăi ce au nevoie, să povestești copiilor despre Dumnezeu, să organizezi o liturghie pentru ei, să faci o invitație unui preot, să suni pe cineva pe care nu l-ai mai auzit de mult... și alte infinite lucruri pe care numai iubirea le poate sugera.

Responsabilii de Fraternitate

Să aibă grijă să se gândească la drumul Fraternității, ținând cont de această perspectivă: să încurajeze, să favorizeze și să ajute exprimarea creativității a fiecărui frate.

—
INDICAȚII PENTRU
RUGĂCIUNEA CU BIBLIA
—

- ✦ PREGĂTEȘTE-ȚI RUGĂCIUNEA, ALEGÂND
 - LOCUL
 - DURATA
 - PASAJUL BIBLIC
- ✦ INTRĂ ÎN RUGĂCIUNE
 - FĂ CÂTEVA MOMENTE DE TĂCERE
 - INVOCĂ DUHUL SFÂNT
 - ÎNTREABĂ-L PE DOMNUL CE ESTE ÎN INIMA TA
- ✦ CITEȘTE ȘI MEDITEAZĂ
 - ÎNCEARCĂ SĂ ÎNȚELEGI CE SPUNE TEXTUL ÎN SINE
 - ACORDĂ ATENȚIE LA CEEA CE ÎȚI SPUNE TEXTUL ȚIE
- ✦ ÎNCHEIE RUGĂCIUNEA
 - FĂ UN SCURT COLOCVIU CU TATĂL SAU FIUL SAU CU DUHUL SFÂNT SAU CU MARIA
 - ÎNCHEIE, SPUNÂND O SCURTĂ RUGĂCIUNE
- ✦ JURNALUL RUGĂCIUNII
 - NOTEAZĂ-ȚI ÎN SCRIS LUCRURILE PRINCIPALE

*Rugăciunea este o întâlnire cu cineva,
a intra în relație cu Domnul,
un timp prețios, asemenea celui petrecut
cu persoanele pe care le iubim foarte mult.*

*În rugăciune, există o parte care depinde de noi,
dar nu trebuie să facem totul noi
noi ne pregătim să-L primim pe Duhul Sfânt.*

Când începem să ne rugăm
există ceva ce știm deja:
învățătura pe care am auzit-o, un mod de a citi viața noastră...
dar apoi există și ceva care ne surprinde:
gânduri noi, un mod nou de a citi situațiile...

✦ PREGĂTEȘTE-ȚI RUGĂCIUNEA

Înainte de a începe (într-un moment în care nu ești prea obosit) alege:

- **LOCUL** în care te simți confortabil și unde nu vei fi deranjat
- **DURATA** de cel mult o oră și de cel puțin 40 de minute
- **PASAJUL BIBLIC** asupra căruia să te rogi

Toate acestea trebuie stabilite în prealabil și respectate, deoarece dușmanul va face tot ce poate pentru a ne împiedica să ne rugăm, folosindu-se tocmai de aceste aspecte (mai ales dacă rugăciunea este grea) și pentru a-ți sugera: să scurtezi sau să prelungești rugăciunea în funcție de cum merge, să schimbi locul pentru că în altă parte cu siguranță mă voi ruga mai bine, să schimbi pasajul pentru că acest pasaj nu mă inspiră suficient, să amâni rugăciunea pentru un alt moment care cu siguranță va fi mai bun... și, făcând astfel, nu te vei ruga niciodată!

✦ INTRĂ ÎN RUGĂCIUNE

Când ești gata:

- **FĂ CÂTEVA MOMENTE DE TĂCERE** pentru a conștientiza că ești în prezența Domnului; dacă te ajută, poți face un semn pentru a începe rugăciunea, chiar și doar semnul crucii, sau, dacă vrei, poți aprinde o lumânare sau altceva.
- **INVOCĂ DUHUL SFÂNT** pentru a-i spune că ești la dispoziția lui și *roagă-l* să lucreze liber în tine; poți spune,

de exemplu: „Tată, dă-mi Duhul lui Isus, ca în acest moment să fiu orientat spre el cu toată ființa mea”, sau roagă-te cu cuvinte tale sau cu o invocare la Duhul Sfânt pe care o cunoști.

- o ÎNTREABĂ-L PE DOMNUL CE ESTE ÎN INIMA TA în acest moment al vieții tale, dar spune-i și că este liber să facă ce dorește, să îți vorbească despre ce vrea el.

✧ CITEȘTE ȘI MEDITEAZĂ

- o Încearcă să înțelegi ce spune textul ÎN SINE, sensul său literal:

Lectura spirituală a unui text trebuie să pornească de la semnificația sa literală. Altminteri cu ușurință se va da textului semnificația convenabilă, care folosește pentru a confirma propriile decizii, care se adaptează la propriile scheme mintale (FRANCISC, Evanghelii Gaudium, nr. 152).

- Citește și recitește pasajul încet, punct cu punct, cu voce tare dacă este posibil;
- Observă cuvintele, frazele și conținutul textului;
- a-ți imagina scena te poate ajuta să te ieși dintr-o abordare prea rațională;
- Analizează cu atenție modul în care acționează Dumnezeu și modul în care acționează oamenii;
- Lasă-ți gândurile și considerațiile să iasă la iveală;
- Oprește-te fără să te grăbești asupra a ceea ce te atinge, unde găsești un gust, un gând;
- Nu trebuie să faci totul, ci să te oprești acolo unde găsești lucruri semnificative;
- Scopul rugăciunii nu este acela de a face reflecții mărețe sau de a explica textul, ci, călăuzit de Duhul, să simți și să savurezi: m-am rugat dacă am simțit.

Nu cunoașterea satisface și satură sufletul, ci simțirea și savurarea lucrurilor în interior. (IGNAȚIU DIN LOYOLA, *Exerciții spirituale*, nr. 2).

- o Fii atent la ceea ce îți spune textul ȚIE.
 - Lasă textul să-ți readucă în memorie situații, persoane, amintiri...
 - Poți întreba, de exemplu:
Doamne, ce vrei să-mi spui prin acest text?
Ce vrei să schimbi în viața mea cu acest mesaj?
Ce mă deranjează la acest text? De ce nu mă interesează? Sau: Ce îmi place, ce mă stimulează în acest Cuvânt? Ce mă atrage? De ce mă atrage? („gustul” sau „iritarea” merită o pauză mai profundă).

*Când încercăm să-l ascultăm pe Domnul este normal să avem ispite. Una dintre ele este pur și simplu a ne simți deranjați sau prigoniți și a ne închide în noi înșine; altă ispită foarte obișnuită este a începe să ne gândim la ceea ce spune altora textul, pentru a evita să-l aplicăm la propria viață. Se întâmplă și că unul începe să caute scuze care să-i permită să mesajul specific al unui text. Alteori considerăm că Dumnezeu ne cere să luăm o decizie prea importantă, pe care încă nu suntem în stare s-o luăm. [...] El ne invită mereu să facem un pas în plus, dar nu ne cere un răspuns complet, dacă încă nu am parcurs drumul care-l face posibil. Pur și simplu dorește să privim cu sinceritate la existența noastră și s-o prezentăm fără ficțiuni înaintea ochilor săi, ca să fim dispuși să continuăm să creștem și ca să-i cerem lui ceea ce încă nu reușim să dobândim (FRANCISC, *Evangelii Gaudium*, nr. 153).*

✧ ÎNCHEIE RUGĂCIUNEA

- o Înceie cu un SCURT COLOCVIU ca între prieteni, cu Tatăl sau cu Fiul sau cu Duhul Sfânt sau cu Maria, pe baza a ceea ce cuvântul a trezit în tine, de exemplu:
 - *laudă și mulțumește* pentru ceva ce ai trăit în rugăciune;
 - *cere ajutor* pentru a realiza dorințele sau pașii de convertire pe care rugăciunea i-a suscitată în tine;
 - *invocă milostivirea Lui* pentru ceva ce ți-a arătat.
- o Înceie spunând o SCURTĂ RUGĂCIUNE, de exemplu: Tatăl nostru, Ave Maria...

✧ JURNALUL RUGĂCIUNII

- o După o scurtă pauză, citește din nou rugăciunea și NOTEAZĂ ÎN SCRIS lucrurile principale:
 - câteva gânduri pe care le-ai avut în timpul meditației;
 - sentimentele care le-au însoțit;
(de exemplu, atracție sau rezistență, gust sau dezgust, frică sau consolare...);
 - o situație pe care o trăiești sau ai trăit-o în legătură cu Cuvântul care ți-a vorbit;
 - dificultățile și distragerile pe care le-ai întâmp.

Acest lucru te va ajuta

- să eviți riscul de a lăsa să-ți scape totul;
- să dai un nume mișcărilor sufletului;
- să observi drumul pe care Dumnezeu te face să-l parcurgi.

TEXTELE
ÎNVĂȚĂTURILOR

ETAPA I

PĂSTORUL CEL BUN CUNOAȘTE ȘI ARE GRIJĂ DE OILE SALE

Acestuia portarul îi deschide și oile ascultă glasul lui; el își cheamă oile pe nume și le conduce afară. Când le-a scos pe toate ale sale, merge înaintea lor, iar oile îl urmează, pentru că îi cunosc vocea. Pe un străin nu l-ar urma, ci ar fugi de el, pentru că nu cunosc vocea străinilor”. (...) Eu sunt păstorul cel bun. Eu le cunosc pe ale mele și ale mele mă cunosc pe mine așa cum mă cunoaște Tatăl și eu îl cunosc pe Tatăl; iar eu însumi îmi pun viața pentru oi. (...) Oile mele ascultă glasul meu; eu le cunosc, iar ele mă urmează.

(In 10,3-5.14-15.27)

Apostolii s-au adunat la Isus și i-au povestit toate câte au făcut și au învățat. Atunci el le-a spus: „Veniți deoparte, într-un loc retras, și odihniți-vă puțin!”; pentru că mulți veneau și plecau și nu aveau timp nici măcar să mănânce. Au plecat cu o barcă spre un loc pustiu, ei singuri. Mulți i-au văzut plecând și și-au dat seama. Au mers deci pe jos din toate cetățile și, alergând într-acolo, au ajuns înaintea lor. Coborând, [Isus] a văzut o mare mulțime și i s-a făcut milă de ei, pentru că erau ca oile care nu au păstor; și a început să-i învețe multe.

(Mc 6,30.31-34)

Păstorul cel bun

Imaginea lui Cristos ca Păstorul cel bun a cucerit inimile primilor creștini; cele mai vechi reprezentări ale lui Cristos în catacombe îl înfățișează tocmai în haine de păstor, purtând pe umeri oița găsită.

Pentru a înțelege importanța pe care o are în Biblie tema păstorului, trebuie să ne întoarcem la istorie: Israelul a fost, la început, un popor de păstori nomazi.

Beduinii din deșert ne oferă astăzi o imagine a ceea ce a fost odinioară viața triburilor lui Israel: în această societate, relația dintre păstor și turmă nu este doar de natură economică, bazată pe interes, ci se dezvoltă o relație aproape personală între păstor și turmă. Acest lucru explică de ce Dumnezeu s-a folosit de acest simbol pentru a-și exprima relația cu omenirea.

Unul dintre cei mai frumoși psalmi din Psaltire descrie siguranța credinciosului de a-l avea pe Dumnezeu ca păstor: „Domnul e păstorul meu, nu voi duce lipsă de nimic; el mă paște pe pășuni verzi, mă conduce la ape de odihnă, îmi înviorează sufletul. Mă călăuzește pe cărări drepte de dra-

gul numelui său. Chiar dacă ar fi să umblu prin valea întunecată a morții, nu mă tem de niciun rău, căci tu ești cu mine, toiagul și nuiua ta mă mângâie. (Ps 23,1-4).

Această imagine a lui Dumnezeu ca păstor s-a extins apoi și asupra celor care îl înlocuiau pe Dumnezeu pe pământ – regi, preoți și conducători în general –, iar alături de imaginea păstorului cel bun a apărut cea a păstorului cel rău, a mercenarului, care exploata și asupra în loc să protejeze și să îngrijească. În profetul Ezechiel găsim o acuză teribilă împotriva păstorilor răi care se hrănesc doar pe ei înșiși, urmată de promisiunea lui Dumnezeu de a avea El însuși grijă de turma sa (cf. Ez 34,1 și urm.).

Isus, în Evanghelie, reia acest model al păstorului bun și al celui rău, dar cu o noutate: „Eu”, spune El, „sunt Păstorul cel bun!” (In 10,11.14): promisiunea lui Dumnezeu a devenit realitate, depășind orice așteptare.

*

Desigur, astăzi poate părea ciudat să fim numiți „oi”; ne poate părea în contradicție cu demnitatea noastră de oameni liberi, dar, dacă este adevărat că astăzi omul respinge rolul de oaie și ideea de turmă, în realitate se află pe deplin în interiorul acesteia.

Alții creează modele de bunăstare și de comportament, idealuri și obiective de progres, iar noi îi urmăm: mâncăm ce ne spun, ne îmbrăcăm așa cum ne învață, vorbim așa cum auzim vorbindu-se... criteriul după care ne lăsăm ghidați este „așa fac toți” din memoria mozartiană.

Dar Cristos, Păstorul cel Bun, nu acționează astfel: dimpotrivă, El ne propune o experiență de eliberare. A aparține turmei sale nu înseamnă a cădea în masificare, ci a fi feriți de aceasta. „Unde este Duhul Domnului Isus, acolo este libertate” (2Cor 3,17), spune sfântul Paul, adică acolo iese la iveală persoana cu bogăția sa irepetabilă.

A trăi ca niște oi (nu ca turma!) înseamnă: a lua în serios cuvintele lui Isus, a apela la El în alegerile cotidiene, a iubi așa cum ne-a cerut El, a descoperi că suntem iubiți și că avem un proiect (mare) de realizat... pe scurt, a trăi ca niște înviați.

Păstorul cel bun își cunoaște oile

El își cheamă oile pe nume și le conduce afară, iar oile îl urmează, pentru că îi cunosc vocea. (...) Eu sunt păstorul cel bun. Eu le cunosc pe ale mele și ale mele mă cunosc pe mine așa cum mă cunoaște Tatăl și eu îl cunosc pe Tatăl. (...) Oile mele ascultă glasul meu; eu le cunosc, iar ele mă urmează.

(In 10,3.4.14-15.27)

În Israel, oile erau crescute în special pentru lână și lapte, așa că rămâneau ani și ani în compania păstorului: zile și zile petrecute împreună în locuri izolate, privindu-se reciproc, fără niciun suflet în jur.

Păstorul ajungea să cunoască caracterul fiecărei oițe, iar fiecare avea un nume; la rîndul lor, oile recunoșteau și deosebeau dintre toate vocea păstorului care le îngrijea. O comuniune de viață, așadar, care dădea naștere unei cunoașteri reciproce, profunde și intime.

*

În acest pasaj se pune un accent deosebit pe cunoașterea reciprocă dintre păstor și oile sale, dar ce înseamnă verbul „a cunoaște”?

În Evanghelia sa, In înțelege prin „a cunoaște” o cunoaștere care nu este pur și simplu intelectuală, ci care implică o comuniune de gânduri și de existență. De aceea, Isus

nu le adresează primilor săi discipoli altceva decât aceste cuvinte simple: „*Veniți și vedeți!*” (In 1,39): nu există, de fapt, altă cale posibilă de a cunoaște decât aceea a unei relații intime. Iubirea cunoaște cu adevărat și, când Isus spune că își cunoaște oile, vrea să spună că are o cunoaștere directă asupra lor prin iubirea pe care le-o poartă: o cunoaștere divină îmbinată cu experiența iubirii umane.

Este clar ce vrea să spună Isus prin aceste imagini: El îi cunoaște pe discipolii Săi – și pe toți oamenii – pe nume, ceea ce, în sensul biblic, înseamnă în esența lor cea mai intimă; le cunoaște istoria, nevoile și visurile. Și adaugă: „*Așa cum Tatăl mă cunoaște pe mine și eu îl cunosc pe Tatăl*” (In 10, 15), extinzând asupra discipolilor dialogul pe care El îl trăiește cu Tatăl și Tatăl cu El. Păstorul Isus caută o relație vie și eficientă cu noi și dorește să ne facă părtași la relația Sa cu Tatăl.

Dar iubirea cere să fie împărtășită, iar dorința lui Cristos este ca și noi să-L cunoaștem, în sensul „ioanean”: adică într-o relație personală, afectivă și profundă, reînnoită neîncetat.

El îi face pe discipolii săi confidenți intimi, cărora le încredințează cele mai profunde secrete ale sale: „*V-am numit pe voi prieteni, pentru că toate câte le-am auzit de la Tatăl vi le-am făcut cunoscute*” (In 15, 15).

Din experiența de a fi iubiți de Dumnezeu se naște apoi nevoia și posibilitatea de a ne iubi unii pe alții pentru a deveni „*o singură inimă și un singur suflet*” (Faptele Apostolicilor 4,32). Dar toate acestea sunt posibile numai prin Duhul Sfânt, care îi introduce treptat pe credincioși „în tot adevărul” (In 16,13), adică adevărul deplin, care este însăși iubirea lui Dumnezeu și care rămâne în noi, în inimile noas-

tre: „Iubirea lui Dumnezeu a fost revărsată în inimile noastre prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat” (Romani 5, 5).

Il buon pastore cura le sue pecore

Păstorul cel bun „își cheamă oile pe nume și le conduce afară. Când le-a scos pe toate ale sale, merge înaintea lor, iar oile îl urmează, pentru că îi cunosc vocea. Pe un străin nu l-ar urma, ci ar fugi de el, pentru că nu cunosc vocea străinilor.

(In 10,3-5)

Pe vremea lui Isus, staulul era o incintă mare delimitată de pietre așezate una peste alta, în care, seara, păstorii, întorcându-se de pe diverse pășuni, își aduceau oile și, în timpul nopții, vegheau pentru a le apăra de lupi și de hoți.

Dimineața: fiecare păstor intra în incintă și-și chema oile, iar acestea îl urmau pe păstorul lor, pentru că îi cunoșteau timbrul vocii sau semnalul chemării sale.

*

Această scenă îl face pe Isus să exclame: „Și eu sunt păstor, iar oile mele îmi cunosc glasul și mă urmează” (cf. In 10,4.27). El nu se ocupă de o mulțime, ci de fiecare oaie în parte, pe care o tratează de parcă ar fi singura care există în fața lui. Cristos nu știe să numere decât până la unu: iar acel unu este fiecare dintre noi... Dumnezeu nu lucrează în serie. Zi de zi trăiește și împărtășește totul cu ele, căutând binele lor. Scopul său este să-i ajute pe cei care i-au fost încredințați să crească, să-i facă să trăiască din plin.

Iată de ce oile îi recunosc glasul, pentru că nu este o voce „străină”, ci una „cunoscută”, care vorbește direct inimii, mângâie, trezește, dă energie, conduce spre adevăr.

Iată aici descrisă relația noastră cu Domnul Isus, singurul Păstor adevărat al vieților noastre (cf. 1Pt 2,25): o relație alcătuită din ascultare, cunoaștere și urmărire plină de încredere, o relație imposibil de stabilit cu cineva care ne este străin.

*

Isus își cheamă oile una câte una și fiecare, pe lângă faptul că recunoaște acea voce unică, își recunoaște propriul nume, pentru că noi ne cunoaștem doar prin privirea Lui asupra noastră: adevărul despre noi înșine, „numele” nostru, îl cunoaștem doar prin El.

Se spune adesea „Numai Dumnezeu știe...” și este adevărat, numai El știe cine suntem cu adevărat: Sfântul In Paul al II-lea spunea că „Numai El știe ce este în om”; de fapt, numai cel care te iubește te cunoaște cu adevărat.

Căutăm pe cineva care să fie dispus să ne primească, să ne aprecieze, să ne iubească dincolo și dincolo de sărăciile noastre inevitabile, dar pentru cine sunt eu cu adevărat prețios? Cui îi pasă cu adevărat de mine?... Isus este singurul păstor care mă iubește, care mă cunoaște și mă prețuiește fără să se gândească la vreun avantaj; iubirea Lui este necondiționată pentru că eu îi sunt drag.

Evanghelia Păstorului cel Bun se înțelege mai mult trăind-o decât ascultând comentariile despre ea.

*

Apostolii s-au adunat la Isus și i-au povestit toate câte au făcut și au învățat. Atunci el le-a spus: „Veniți deoparte, într-un loc retras, și odihniți-vă puțin!"; pentru că mulți veneau și plecau și nu aveau timp nici măcar să mănânce. Au plecat cu o barcă spre un loc pustiu, ei singuri. Mulți i-au văzut plecând și și-au dat seama. Au mers deci pe jos din toate cetățile și, alergând într-acolo,

au ajuns înaintea lor. Coborând, [Isus] a văzut o mare mulțime și i s-a făcut milă de ei, pentru că erau ca oile care nu au păstor; și a început să-i învețe multe.

(Mc 6,30.31-34)

Încheiem cu un pasaj din Evanghelia după Marcu care arată foarte bine cum Isus are grijă de toți și ne învață să facem la fel (cf. Mc 6,30-34).

Într-o zi, Isus i-a dus pe cei doisprezece deoparte, într-un loc retras, pentru a-i lăsa să se odihnească de ostenelile misiunii; însă oamenii îi ajunseseră înainte și, la sosire, au găsit o mulțime mare care îi aștepta. Văzându-i, lui Isus „i s-a făcut milă de ei, pentru că erau ca niște oi fără păstor” (Mc 6,34), adică fără nimeni care să aibă grijă de ei, care să le adreseze un cuvânt și să le dea mâncare pentru a-i susține.

Astfel, mișcat de milă, așa cum avusese grijă de apostolii care se întorseseră obosiți și îi chemase la odihnă, acum are grijă de mulțimi și, uitând de odihna mult dorită, îi hrănește cu pâine și cu Cuvântul: numai cugetând la milostivirea care izvorăște din inima lui Isus putem înțelege și învăța ce înseamnă și pentru noi să avem grijă unii de alții.

REFLECȚII PENTRU NOI

Păstor, pastorație, turmă sunt cuvinte care fac parte din lexicul creștin, din viața de zi cu zi. Există *pastorația* tineretului, cea liturgică, *pastorația* carității; există proiectele *pastorale*, episcopul *păstor* al diecezei, preotul *păstor* al sufletelor. În cele din urmă, termenii își pierd din valoare, devin tehnici. Obișnuința ascunde sensul profund al acestui pasaj din Evanghelie.

Dar de data aceasta, în această etapă, să încercăm să nu facem asta. Să îndepărtăm acest strat de raționamente stereotipate, de „limbaj eclezial”, și să-l privim pe Păstor în față, cu sinceritate. I-o datorăm Lui și nouă înșine: pentru că fără Păstor suntem pierduți, chiar dacă vom continua să îndeplinim gesturile exterioare ale discipolului.

A spune că Dumnezeu ne cunoaște nu este nimic extraordinar. Sigur că ne cunoaște, este atotștiutor, este Dumnezeu. Dar acesta nu este decât un exercițiu intelectual, adică un strat de tencuială. A spune că Dumnezeu *pe mine* mă cunoaște – că împărtășește cu mine istoria, nevoile și visurile – este cu totul altceva. De neînțeles: cum se poate crede că Dumnezeu, infinit, creator, are dorința, ba chiar nevoia, de a împărtăși cu mine banalitățile vieții, micile și marile aventuri cotidiene, neplăcerile?

Și totuși, imaginea păstorului spune tocmai asta: că Dumnezeu își petrece ore din „timpul” Său uitându-se la mine, observând ce-mi place să fac, scrutându-mi caracterul, încercând să înțeleagă ce mă descurajează. Ore din „timpul” Său pentru a vorbi cu mine, pentru a mă îngriji, pentru a Se face cunoscut. Pentru a-mi da un nume, astfel încât, atunci când mă cheamă, eu să pot fi un cuvânt ieșit din gura Sa (cf. *Is 55,11*).

Această atenție este iubire dumnezeiască. Numai prin Isus putem avea o idee parțială, umană, despre ce înseamnă să fii iubit în acest fel de Dumnezeu. Când Isus spune „Eu sunt Păstorul cel bun”, ne face să intuim ceva despre felul în care ne vede, despre felul în care ne iubește și despre cum, în mod misterios, facem parte din relația dintre Tatăl și Fiul. Ceva ce putem înțelege, inaccesibilul exprimat în termeni ușor de înțeles. Într-o singură imagine, un discurs: «Fiul meu, nu-ți fie teamă că te voi pierde. În fiecare zi te privesc îndelung: nu te voi pierde. Te cunosc și te accept așa cum ești. Te cunosc când nu-ți place de tine, când totul merge prost. Umbrele tale nu mă resping. Am venit pentru tine prin Întrupare, te protejez cu Crucea, te vindec și te hrănesc cu Euharistia. Învață să-mi recunoști vocea, nu te lăsa înșelat: când te chem, vino, urmează-mă».

Fiecare ființă umană se formează prin relație. Psihologia dezvoltării ne învață că, încă din copilărie, caracterul nostru, chiar identitatea noastră, se formează pentru că altcineva ne privește cu dragoste, ne vede. La fel se întâmplă și în viața noastră spirituală: înțelegem ceva despre noi înșine văzând cum ne privește Domnul.

Privindu-l pe El care ne privește, așadar, ne definim, căpătăm formă și substanță. Ne recunoaștem trăsăturile, devine mai clar, chiar și pentru noi înșine, cine suntem, care este misiunea noastră în viață, sensul istoriei noastre, modul în care semănăm – sau nu – cu Fiul. Acesta este un proces care se petrece în rugăciune, care se conturează în adorație, în orele petrecute alături de Păstor. Ore petrecute fiind noi înșine, nu neapărat făcând ceva. Copilul are o nevoie vitală de privirea mamei, și totuși nu o analizează, nu o câștigă, nu o elaborează: pur și simplu există în ea, se joacă, pune întrebări, își exprimă ne-

voile și afecțiunea. La fel și noi, în timp ce Dumnezeu ne privește, descoperim că El nu mă iubește pentru că sunt bun, ci, iubindu-mă, mă face bun; nu mă iubește pentru ceea ce fac, ci pentru ceea ce sunt, așa cum sunt; și că nu trebuie să fac nimic pentru a-i câștiga iubirea.

Să răsturnăm odată pentru totdeauna ideea greșită că, în relația cu Dumnezeu, noi suntem cei care mergem, facem, căutăm. Este exact invers.

„*Eu îl privesc pe El, iar El mă privește pe mine*”, i-a răspuns, într-o poveste foarte cunoscută, acel sărac sătean Sfântului paroh din Ars, In Vianney, care îl întreba de ce se așeza în fiecare zi în ultimul rând pentru a privi fix Tabernacolul.

Acesta este motivul pentru care avem nevoie de un timp de rugăciune, de adorație, de Liturgia zilnică sau, cel puțin, cât mai frecvent posibil: pentru a ne înțelege, pentru a deveni noi înșine, pentru ca Domnul să ne modeleze.

Rareori facem efortul de a ne observa aproapele cu atenție. În ciuda prieteniiilor de lungă durată, a momentelor petrecute împreună și a cercurilor de prieteni, de cele mai multe ori ne limităm la suprafață: e un tip ușor sau dificil, mai mult sau mai puțin nevrotic, cu defecte și calități evidente, expansiv sau închis. Dar Bunul Păstor ne învață, literalmente, o nouă privire, blândă și intensă. O privire care nu se oprește la prima impresie, nu se lasă respinsă de coaja aspră, ci ajunge cu răbdare să cunoască persoana din spatele fațadei.

Trebuie să învățăm această privire a lui Isus pentru a înțelege că frații noștri sunt mai mult decât etichetele pe care le punem. Imitându-l, descoperim că fiecare suflet este imens de vast și complex, și că fiecare istorie me-

rită atenție și tandrețe. Chiar și, poate mai ales, atunci când este foarte diferită de a noastră și, la prima vedere, de neînțeles, inacceptabilă.

A avea sentimentele lui Isus (cf. *Fil* 2,5.) nu este o încercare ascetică de a ne disciplina gândurile și emoțiile. Este un exercițiu în mare parte relațional, o obișnuință de a sta alături de cineva, de a-ți pierde timpul pentru cineva. A sta goi sub privirea Tatălui și a învăța să fim fii. A petrece timp privindu-l pe Isus și lăsându-l să ne privească, pentru a crea o atmosferă de familiaritate.

A avea timp să-l privim pe fratele nostru, pe sora noastră, cu aceeași atenție plină de iubire cu care suntem noi înșine copleșiți. În acest proces, ne schimbăm încet: începem să gândim, să simțim, să iubim ca El. Învățăm și noi să fim puțin păstori ai aproapelui nostru, oricine ar fi acesta, astfel încât să-l putem ajuta pe Dumnezeu să aibă grijă de întreaga lui turmă.

Notițe cu privire la învățatură

Angajamentul de convertire

Reviziunea de viață:

RUGĂCIUNEA Cum am trăit rugăciunea personală în această etapă? Cum am trăit Sfânta Liturghie zilnică și adorația? **Cum mi-a schimbat viața?**

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU Cum mi-a vorbit Dumnezeu în această perioadă? **Cum m-a împins Cuvântul Său la convertire?**

RELAȚIILE CU CEILALȚI Cum am exercitat în mod creativ iubirea față de persoanele din jurul meu? Am ales să iubesc, să iert și să reconstruiesc iubirea în toate relațiile mele (familie, comunitate, muncă...)?

STAREA MEA DE VIAȚĂ Am trăit ca un creștin la școală, la muncă, peste tot, dând mărturie prin cuvinte și fapte? Am fost fidel angajamentelor mele comunitare, trăindu-le nu ca spectator, ci: *pentru a fi Trupul lui Cristos, fiecare făcând partea sa (1Corinteni 12, 27)*? Cum am trăit Promisiunile sărăciei și slujirii? Am fost fidel cu zeciuala, dând cu bucurie și nu din datorie? Am trăit îndrumarea spirituală pentru a fi ajutat să discern voința lui Dumnezeu și să o împlinesc?

ANGAJAMENTUL DE CONVERTIRE Cum l-am trăit?

A II-A ETAPA

PĂSTORUL CEL BUN CAUTĂ OILE PIERDUTE

To ți vameșii și păcătoșii se apropiau de el ca să-l asculte. Fariseii și cărturarii însă murmurau, spunând: „Acesta îi primește pe păcătoși și mănâncă cu ei”. Atunci le-a spus această parabolă: „Care om dintre voi, având o sută de oi și pierzând una dintre ele, nu le lasă pe cele nouăzeci și nouă în pustiu și umblă după cea pierdută până când o găsește? Iar când o găsește, o pune pe umerii săi bucurându-se și, venind acasă, îi cheamă pe prieteni și pe vecini, spunându-le: «Bucurați-vă împreună cu mine, pentru că mi-am găsit oaia pierdută!». Vă spun că, tot așa, va fi [mai mare] bucurie în cer pentru un păcătos care se convertește decât pentru nouăzeci și nouă de drești care nu au nevoie de convertire.

(Lc 15,1-7)

După ce am reflectat asupra modului în care Păstorul cel Bun „cunoaște” și „are grijă” de oile sale, ne vom opri acum asupra „căutării” oilor rătăcite.

Pentru a face acest lucru, vom lăsa deoparte, doar de data aceasta, capitolul zece din Evanghelia după In și ne vom baza pe capitolul cincisprezece din Evanghelia după Luca, care conține parabolele milostivirii, concentrându-ne asupra celei dintâi dintre cele trei, și anume cea a oii pierdute.

Un fragment din jurnalul Maicii Speranța ne introduce perfect în căutarea celor „trei pierderi” (oaia, moneda, fiul) de către Dumnezeu: „Trebuie să facem în așa fel, încât oamenii să-l cunoască pe Dumnezeu nu ca pe un tată jignit de nerecunoștința copiilor săi, ci ca pe un tată bun care caută prin toate mijloacele modalitatea de a-i mângâia, de a-i ajuta și de a-i face fericiți, și care îi urmărește și îi caută cu o iubire neobosită, ca și cum nu ar putea fi fericit fără ei”².

Atunci când abordăm această pagină, să ținem cont, așadar, de următoarele:

- că Dumnezeu „ne urmărește, ne caută cu o iubire neobosită”;
- și că, dacă astăzi ne aflăm aici pentru a medita asupra Cuvântului său, este doar pentru că am fost și suntem ținta atenției sale milostive.

L'opinione corrente su Dio

Toți vameșii și păcătoșii se apropiau de el ca să-l asculte. Fariseii și cărturarii însă murmurau, spunând: „Acesta îi primește pe păcătoși și mănâncă cu ei”.
(Lc 15,1-2)

² MADRE SPERANZA DI GESÙ, *Diario (Jurnal)*, Edizioni l'Amore misericordioso, Collevalenza (PG), p. 11.

Aceste două versete exprimă bine opinia cărturarilor și a fariseilor despre Dumnezeu, motiv pentru care Isus spune cele trei parabole.

Ei îl considerau pe Dumnezeu

- un păzitor al ordinii, al legii și al dreptății, astfel încât nu este demn de El să-i urmărească pe cei care încalcă legea;
- un Dumnezeu care își conduce poporul și lucrarea sa cu hotărâre și determinare;
- un Dumnezeu căruia îi pasă în mod suprem de respectarea legii și căruia îi displace în mod suprem încălcarea acesteia.

De aici rezulta o imagine a lui Dumnezeu Tatăl jignit de nerecunoștințe, tulburat, îngrijorat, un Dumnezeu care trebuie împăcat din cauza acestei nerecunoștințe de care are parte.

Și tocmai această mentalitate vrea Isus să o condamne.

*

Este foarte indicat, înainte de a ne apuca de citirea parabolei, să ne punem o întrebare: „Ce imagine am eu despre Dumnezeu? Cum îl percep în raport cu mine: ca pe cel pe care îl jignesc, ca pe cel căruia trebuie să-i fiu ascultător, ca pe cel ale cărui porunci le pot încălca, sau ca pe cel care mă caută, cel care mă urmărește, cel care nu poate trăi fără mine?”.

Să-i cerem, așadar, cu umilință Domnului să ne dăruiască o cunoaștere adevărată, limpede și profundă despre El.

*

Cine este, așadar, acel Dumnezeu pe care îl descrie Isus aici? Este, am putea spune, un Dumnezeu care și-a pierdut mințile, care aleargă după oameni puțin interesați, care face lucruri cam ciudate.

De fapt, Isus nu a acționat ca un mare suveran, care se preocupă în primul rând să-și ducă la îndeplinire opera și îi lasă pe cei care nu-l urmează să se piardă, ci s-a comportat ca o persoană care pare să lase deoparte lucrurile importante, pentru a alerga după unul sau altul, care s-au rătăcit.

Pierderea: cine se pierde?

Cuvântul „pierdut” apare în toate cele trei parabole:

- păstorul spune: „*Bucurați-vă împreună cu mine, pentru că mi-am găsit oaia pierdută!*” (Lc 15,6);
- femeia: „*Am găsit drahma pe care o pierdusem!*” (Lc 15,9);
- iar tatăl încheie: „*Acest frate al tău era mort, și a revenit la viață, era pierdut, și a fost găsit!*” (Lc 15,32).

Dar ce anume s-a pierdut din punct de vedere cantitativ? La urma urmei, nu prea mult: o singură oaie din o sută.

Poate părea ciudat, mai ales că la începutul capitoului se spunea: „*Toți vameșii și păcătoșii se apropiau de el*” (Lc 15,1). Spune cuvântul „toți”, așa că ne-am fi putut aștepta ca pilda să se desfășoare astfel: un păstor și-a pierdut turma și pleacă să o caute; sau, așa cum i s-a întâmplat lui Saul, toate măgărițele s-au pierdut, și atunci pleacă să le caute (1 Sam 9).

În schimb, aici, în mod intenționat, pilda afirmă că este vorba doar de o parte infimă: este suficient ca unul singur să se piardă.

Dumnezeu apare aici nu atât ca cel care are grijă, în mod obișnuit, de poporul său, cât ca cel care se preocupă chiar și de una care s-a rătăcit; pare că nu-i pasă de turmă, ci îi pasă de o oaie din turmă.

Acest lucru explică ciudata afirmație a parabolei, care pare să forțeze puțin realitatea atunci când spune că păstorul lasă cele nouăzeci și nouă de oi în deșert: de obicei, păstorii sunt doi sau trei, așa că unul pleacă și îl lasă pe celălalt să păzească turma; acest lucru, însă, nu este menționat în povestire, ceea ce creează o anumită impresie de paradox.

A lăsa oile în deșert nu este foarte sigur; dar se impune tocmai această idee: nici măcar una nu trebuie să se piardă, chiar și una singură are o valoare imensă pentru păstor. Iar contrastul reiese clar în raportul de nouăzeci și nouă față de una³.

Există, așadar, această subliniere că ceea ce se pierde este într-adevăr o singură oaie, dar o singură oaie este suficientă pentru ca Dumnezeu să iasă, ca să zicem așa, din sine, mai întâi în căutarea ei, apoi să iasă bucurându-se.

Căutarea

După această pierdere urmează o căutare.

Am văzut deja cum este subliniată căutarea păstorului: el lasă cele nouăzeci și nouă de oi în pustiu și pornește spre cea pierdută, până când o găsește.

Este o căutare continuă și atentă a păstorului, care strigă, care ascultă prin văi, care privește de sus, care coboară printre tufișuri⁴.

³ Așa cum apare în pilda celor nouă drahme față de una dintre ele ale femeii. Ceva mai puțin se vede în pilda celor doi fii, dar există și aici: dacă ne gândim la ceea ce se întâmplă din punct de vedere uman, când, într-un astfel de caz, se ajunge să se spună: „Cel puțin unul mi-a mai rămas; un fiu mă consolează, de asta mă bucur, celălalt... nu am reușit să-l opresc”. Dar nu: acest fiu care a rămas nu este de ajuns pentru Tatăl; celălalt este cel care îl îngrijorează.

⁴ La fel se comportă și femeia care aprinde lampa, care începe să măture; de obicei, pentru o monedă te uiți puțin pe jos și atât;

Contemplând această căutare, ne putem spune: «Iată ce este Dumnezeu pentru mine, iată cum mă caută Dumnezeu acum, iată cum sunt eu obiectul atenției, al chemării, al călătoriei Domnului prin văi, prin tufișuri, prin râpele pustiului, pentru a mă chema».

Primirea

După această căutare urmează primirea, care în toate cele trei parabole este marcată de bucurie: „bucurați-vă!”.

Păstorul îi cheamă pe prieteni și pe vecini și le spune: bucurați-vă, pentru că mi-am găsit oaia pierdută.

Toate acestea subliniază intensitatea cu care s-a desfășurat această căutare și, prin urmare, bucuria care însoțește regăsirea.

Aici este ca și cum Isus ne-ar spune: «Voi nu știți cât de mult se bucură Dumnezeu de voi».

Este ceea ce ne amintește fraza Maicii Speranța: „El îi urmărește, îi caută, cu o iubire neobosită, ca și cum nu ar putea fi fericit fără ei”⁵.

Aceasta este realitatea vieții noastre: Dumnezeu, care ne ține lângă El, neobosit, chiar și în acest moment caută acea parte din noi care încă nu este luminată de adevărul său, care încă rezistă într-un fel harului Său.

aici, însă, se împlinește un ritual complet care arată interesul excepțional, aproape o îngrijorare din partea femeii. În cazul tatălui, în sfârșit, nu există tema căutării în acest sens, dar ea este reprezentată de alergarea acestui bătrân tată care se emoționează, se grăbește, aproape puțin stângaci, și „cade” pe gâtul fiului său pentru a-l săruta.

⁵ MADRE SPERANZA DI GESÙ, *Diario*, op. cit.

Ca și contrapunct al acestei primiri, îi avem pe farisei și pe cărturari, care nu înțeleg această atitudine a Domnului, care își pierde timpul cu oameni puțin interesanți: ei se comportă ca fiul mai mare din a treia parabolă, care se întreabă de ce acest tată nu se preocupă mai mult de buna desfășurare a gospodăriei, în loc să-și facă griji pentru unul care și-a risipit averea și care mâine ar putea să o risipească din nou, deoarece, în definitiv, nu se știe prea bine cu ce intenții s-a întors, și, la urma urmei, nu a fost încă pus la încercare, iar primirea lui în casă în acest fel reprezintă un risc mare...

Toate aceste gânduri ne trec și nouă prin minte și ne arată cine suntem cu adevărat și cât de greu ne este să înțelegem bogăția extraordinară a puterii, a milostivirii și a iubirii lui Dumnezeu față de noi: capacitatea sa de a ne acorda încredere, de a ne reabilita, de a ne încredința, aproape inconștient, lucrurile sale cele mai prețioase, fără să ne fi supus mai întâi unui examen riguros.

Obiectul căutării

În cele din urmă, putem reflecta asupra obiectului acestei atenții, al acestei căutări.

Sunt „*vameșii și păcătoșii*” (Lc 15,1), oameni cu care nu merită să ne pierdem timpul, deoarece – conform opiniei comune – sunt deja blocați în situația lor, nu pot ieși din ea, nu sunt persoane de la care să ne putem aștepta la multe, întrucât meseria lor îi obligă la un anumit mod de a se comporta, fiind păcătoși publici.

Vedem cum se reproduce această atitudine de fiecare dată când îi criticăm pe ceilalți sau suntem criticați noi înșine, când spunem sau ni se spune că este o pierdere de timp să ne interesăm de persoane, de situații, de care nu merită să ne ocupăm.

De ce să „îndreptăm picioarele câinilor”?
De ce să ne ocupăm de anumite situații?

*

Isus are o altă părere: nu numai că este important să ne petrecem timpul cu ei, dar chiar și cu unul singur dintre ei se merită.

Așadar, în rugăciune, îi mulțumim Domnului că este dispus să-și petreacă timpul cu noi, cu unul singur dintre noi, și că a făcut-o deja, devreme ce acum ne aflăm aici.

Și să nu uităm că Dumnezeu se îngrijește de toți, chiar și de oamenii care nu ne interesează, poate nu păcătoși sau vameși, ci oameni cărora nu le acordăm importanță, pentru că nu ni se par interesați pentru planul Bisericii, pentru viitorul ei; dar Isus este dispus să se intereseze de fiecare dintre ei.

În acest sens, redăm o mărturie semnificativă a cardinalului Carlo Maria Martini.

Pe 31 iulie am fost la „Biserica lui Isus” (așa se numește biserica respectivă, n. trad.) pentru celebrarea care are loc cu această ocazie și a trebuit să distribui foarte multe împărtășanii; la un moment dat obosești, mai ales repetând mereu aceeași frază, și atunci mi-a venit această reflecție în timp ce priveam aceste persoane una câte una. Unele – să spunem așa – sunt simpatice, sunt atrăgătoare, altele mai puțin, precum acele persoane care frecventează bisericile, care îi fac pe confesori să piardă timpul, față de care prima senzație este una de o anumită repulsie, de o anumită judecată, poate negativă: persoane al căror aspect fizic, al căror mod de a se prezenta nu prezintă interes; și atunci mi-a venit să mă gândesc în acel moment: „Iată că Domnul se ocupă acum numai de

această persoană; paradoxal, aş spune: eu nu aş intra în gura aceea, adică prima mea reacție ar fi negativă; în schimb, Domnul le primeşte pe aceste persoane una câte una, ca şi cum ar exista doar ea; iar trupul său, mort şi înviat, este dăruit pentru această persoană”. Atunci am văzut cât de interesant şi de frumos poate fi să dai Sf. Împărtăşanie multor oameni, chiar sute, contemplând această dăruire a Domnului faţă de fiecare, fără teamă că pierzi timpul. Şi noi suntem unul dintre aceştia: Domnul se ocupă cu bunătate de mine, mă cheamă.

REFLECȚII PENTRU NOI

Fiul mai mare, în parabola Tatălui milostiv, înainte de a auzi: „Fiule, tot ce este al meu este al tău”, se supără pe tatăl său spunând: „Eu nu am încălcat niciodată vreo poruncă a ta”. În ciuda timpului petrecut alături de tatăl său, el nu înțelesese nimic, era un încăpățânat. Așa se întâmplă și cu noi. Este dificil să ne eliberăm de ideea unui Dumnezeu al regulilor, un Dumnezeu care reduce viața la alternativa dintre ascultare și încălcare. Chiar dacă rațional știm că Dumnezeu ne iubește necondiționat, nu este suficient să știm pentru a înțelege. Educația noastră – așa cum explicăm mereu în *Seminarele de viață nouă în Duhul Sfânt* – ne-a făcut poate să credem că iubirea se obține doar respectând regulile. Vechiul Testament tinde adesea în această direcție, mai ales dacă îl citim „în sine”, adică dacă omitem recomandarea Bisericii de a-l citi în lumina lui Cristos mort și înviat. Noi înșine avem o capacitate infinită de a ne muștra și de a ne găsi defecte, iar uneori reapare din adâncul nostru acel adolescent care se privea în oglindă și se găsea atât de urât încât nu voia să iasă pentru a merge la o petrecere. Incapabili să ne eliberăm complet de aceste preconcepții, undeva în sufletul nostru rămâne teama de un Dumnezeu care se mânie.

Și uneori se vede. Pentru că face ineficientă vestirea Evangheliei. Pentru că îi ia gustul rugăciunii, care devine obositoare. Pentru că ne face să-l privim pe fratele nostru ca să-l judecăm, în loc să-l cunoaștem.

Rugăciunea de efuziune este, în schimb, după o experiență aproape universală, momentul în care înțelegem că adevăratul chip al lui Dumnezeu este acela care se îngrijește de noi, care ne caută. A simți iubirea Sfintei Treimi

care se exprimă în mod explicit, cu cuvinte de cunoaștere și de tandrețe, cu promisiuni de viață; a ne simți primiți așa cum suntem, păcătoși vinovați, dar iubiți tocmai pentru că nu suntem perfecți; surpriza, recunoștința de a fi fost căutați și găsiți sunt, ca să spunem așa, miezul efuziunii. Adică, oia găsită este icoana momentului în care Dumnezeu pătrunde în viața noastră.

Este important, așadar, în această etapă, să înțelegem unde ne situăm în raport cu aceste două imagini ale lui Dumnezeu, cum le gestionăm. Pentru că am putea descoperi că experiența efuziunii nu a fost suficientă pentru a stăpâni frica de mânia lui Dumnezeu și că, în sufletul nostru, pendulul oscilează între una și alta. Sau poate chipul Păstorului care ne-a găsit în sfârșit este chiar îngropat, uitat, și că avem nevoie de o nouă efuziune a Duhului, de a fi găsiți din nou.

Să nu neglijăm ocazia pe care o avem de a reflecta bine asupra acestei parabole. Să ne lăsăm ajutați de frați, de îndrumător, de confesor. Să cerem fraților să se roage pentru noi, ca Domnul să se manifeste. Întreaga noastră viață comunitară, dar și cea carismatică și creștină în general, depinde de Dumnezeu pe care îl adorăm. Același lucru este valabil și pentru credibilitatea noastră ca martori ai Evangheliei. Prin urmare, nu este exagerat să afirmăm că această întrebare – ce fel de Dumnezeu ador? – este poate cea mai importantă chestiune asupra căreia un credincios poate reflecta.

*

O altă reflecție importantă care reiese din parabolă este cererea implicită de a deveni ajutoare ale Păstorului. Prin alegerea Drumului comunitar din acest an dedicat Păstorului cel Bun, Domnul a indicat tocmai acest lucru Comunității: să trecem de la dimensiunea personală – Păstorul mă

cunoaște, mă caută, mă găsește – la cea misionară. Noi, oile găsite de Păstor, mergând în urma lui și urmându-i exemplul, învățăm de la Isus să avem o inimă blândă și plină de ardoare, care nu poate rămâne să privească stelele în timp ce cineva în preajmă este sărac și singur.

Aceasta este o trăsătură pe care Comunitatea a visat-o întotdeauna și pe care adesea a și avut-o, din care au luat naștere numeroasele misiuni, seminarele de tot felul, campusurile, slujirile de vindecare și mijlocire etc. Este o trăsătură care ne caracterizează într-un fel, se află în ADN-ul nostru. Dar în noi există și ispita de a ne mulțumi cu puțin, de a visa și de a ne limita la a paște iarba gândindu-ne: ar fi frumos dacă ar veni și alte oi... astfel turma ar fi mai mare. Tocmai din această dimensiune confortabilă, puțin intimistă, Domnul vrea să ne trezească, spunându-ne: realizați ceea ce v-am pus în inimă, împărtășiți grija Mea, veniți cu Mine să căutăm oile pe care le-am pierdut.

Printre numeroasele moduri concrete de a urma această invitație a lui Dumnezeu, există unul care se distinge de celelalte, pentru care am avut întotdeauna o pasiune specială, poate chiar o carismă: căutarea celor abandonati, a sufletelor rănite. Cei pe care trebuie să-i cauți unul câte unul, care au nevoie să fie îndrumați spre Dumnezeu pentru că singuri nu reușesc, cei care au nevoie să-și pună ordine în viețile lor dezorganizate de resentimente, de dispreț de sine, de eșec. Nu că alte forme de caritate ar fi mai puțin importante – lucrările pentru combaterea sărăciei materiale, educația, reintegrarea socială, lucruri pe care le facem prin intermediul Fundației și pe care alte mișcări le fac chiar mai bine decât noi. Dar cele patru promisiuni ale noastre, și mai ales cele privind construirea iubirii și iertarea permanentă, ne explică clar cine suntem, cum este alcătuit acest ADN al nostru: suntem o comunitate de îndrumători. Nu pentru că ne îndrumăm unii pe alții – da, facem

și asta –, ci pentru că suntem îndrumători ai oilor rătăcite, pentru că Domnul ne-a cerut întotdeauna să avem grijă de oile cele mai rănite și mai îndepărtate, pentru a le aduce la El. Există o abundență de har în această sarcină, în acest mod particular de a-l imita pe Păstorul cel Bun. Există un miracol, o frumusețe, în a înțelege pentru ce ne-a zămislit și ne-a făcut să creștem Domnul. Și este important să fim conștienți de misiunea care ne-a fost încredințată, pentru a o accepta pe deplin.

O ultimă reflecție. În imaginația noastră, oaia pierdută este întotdeauna o jucărie de pluș drăgălașă, cu ochi mari ca la Disney, îngrozită de pericolele pădurii și extrem de recunoscătoare că a fost în sfârșit găsită. Nu este așa, desigur. Trebuie să luăm în calcul faptul că oaia poate fi foarte bine un animal încăpățânat care s-a rătăcit pentru că nu suporta să stea împreună cu ceilalți și nici ceilalți cu el. Dacă vrem să fim ca Isus Păstorul, așadar, este bine să ne pregătim. Să ne străduim să găsim oaia, să așteptăm momentul potrivit, să-i acceptăm refuzurile cu bunăvoință, să riscăm chiar și câteva mușcături. Totul pentru a rosti acel singur cuvânt, pentru a oferi acel singur zâmbet, care îi va arăta chipul lui Dumnezeu care, în sfârșit, a găsit-o.

Angajamentul de convertire

Reviziunea de viață:

RUGĂCIUNEA Cum am trăit rugăciunea personală în această etapă? Cum am trăit Sfânta Liturghie zilnică și adorația? **Cum mi-a schimbat viața?**

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU Cum mi-a vorbit Dumnezeu în această perioadă? **Cum m-a împins Cuvântul Său la convertire?**

RELAȚIILE CU CEILALȚI Cum am exercitat în mod creativ iubirea față de persoanele din jurul meu? Am ales să iubesc, să iert și să reconstruiesc iubirea în toate relațiile mele (familie, comunitate, muncă...)?

STAREA MEA DE VIAȚĂ Am trăit ca un creștin la școală, la muncă, peste tot, dând mărturie prin cuvinte și fapte? Am fost fidel angajamentelor mele comunitare, trăindu-le nu ca spectator, ci: *pentru a fi Trupul lui Cristos, fiecare făcând partea sa (1Corinteni 12, 27)*? Cum am trăit Promisiunile sărăciei și slujirii? Am fost fidel cu zeciuala, dând cu bucurie și nu din datorie? Am trăit îndrumarea spirituală pentru a fi ajutat să discern voința lui Dumnezeu și să o împlinesc?

ANGAJAMENTUL DE CONVERTIRE Cum l-am trăit?

This image shows a single sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

This image shows a single sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

A III-A ETAPA

PĂSTORUL CEL BUN

ÎȘI DĂ VIAȚA PENTRU OILE SALE

Adevăr, adevăr vă spun: cine nu intră în staulul oilor pe poartă, ci sare prin altă parte, acela este un hoț și un tâlhar. Dar cel care intră pe poartă este păstorul oilor. (...) Atunci, Isus a zis din nou: „Adevăr, adevăr vă spun: eu sunt poarta oilor. Toți cei care au venit înainte de mine sunt hoți și tâlhari, dar oile nu i-au ascultat. Eu sunt poarta. Dacă cineva intră prin mine, va fi mântuit. Va intra și va ieși și va găsi pășune. Hoțul nu vine decât să fure, să înjunghie și să ucidă. Eu am venit ca să aibă viață și să [o] aibă din belșug. Eu sunt păstorul cel bun. Păstorul cel bun își dă viața pentru oi. Cel plătit și care nu este păstor, căruia nu-i aparțin oile, vede lupul venind, lasă oile și fuge, iar lupul le răpește și le împrăștie; pentru că este plătit și nu-i pasă de oi. Eu sunt păstorul cel bun. (...) și eu îl cunosc pe Tatăl; iar eu însumi îmi pun viața pentru oi. (...) De aceea mă iubește Tatăl, pentru că îmi dau viața pentru ca s-o iau din nou. Nimeni n-o ia de la mine, ci eu o dau de la mine însumi. Am putere să o dau și am putere să o iau din nou. Această poruncă am primit-o de la Tatăl meu. (...). Eu le dau viața veșnică și nu vor pieri niciodată. Și nimeni nu le va răpi din mâna mea. Tatăl meu, care mi le-a dat, este mai mare decât toți și nimeni nu le poate răpi din mâna Tatălui meu. Eu și Tatăl una suntem.

(In 10,1-2.7-13.15.17-18.28-30)

Contextul

Isus se află la Ierusalim, în curțile templului, în timpul Sărbătorii Corturilor, după ce l-a vindecat pe orbul din naștere. În timpul acestei sărbători ne amintim cum Domnul și-a condus poporul în călătoria prin pustiu, asemenea unui păstor care își conduce turma la pășune.

Răspunzând provocărilor adversarilor săi, El pornește de la această sărbătoare pentru a oferi o revelație cu privire la misterul persoanei sale:

- el este *păstorul legitim al oilor*, care intră pe poarta staulului și este recunoscut de oi;
- în timp ce *un străin* nu poate intra pe poartă, pentru că paznicul nu-i deschide, iar oile nu-l urmează, pentru că nu-i cunosc glasul.

Fariseii însă nu înțeleg această asemănare, iar atunci Isus recurge la alte două imagini, comparând păstorul cel bun cu hoțul și cu omul plătit. Aceasta îi va sluji pentru a indica însușirea prin excelență a adevăratului păstor.

Hoții și tâlharii

Eu sunt poarta. Dacă cineva intră prin mine, va fi mântuit. Va intra și va ieși și va găsi pășune. Hoțul nu vine decât să fure, să înjunghie și să ucidă. Eu am venit ca să aibă viață și să [o] aibă din belșug.

(In 10,9-10)

Un prim contrast este:

- între hoții și tâlharii care nu intră pe poartă, ci se strecoară pe ascuns în staul, fură oile și le ucid;
- și păstorul, proprietarul turmei, care vine pentru ca oile „să aibă viață și să [o] aibă din belșug” (In 10,10).

Alternativa este, așadar

- între a fi păstori care se îngrijesc de oi cu iubire și le dăruiesc viață din belșug,
- sau a fi hoți și tâlhari care se preocupă să se pască pe ei înșiși, luând viața turmei.

Limbajul porții, al portalului, al intrării solemne este relevant în istorie; este suficient să ne gândim la arcurile de triumf romane, iar în Orientul Apropiat antic poarta era locul cel mai important al cetății.

Isus-Păstorul se identifică cu poarta staulului, afirmând că numai prin El se poate ajunge la mântuire și la viața deplină, așa cum, prin cuvinte asemănătoare, îi va spune lui Toma când va afirma că este Calea care duce la Tatăl (cf. *In 14,6*), o cale pe care suntem chemați să umblăm noi, discipolii săi.

Dar dacă Isus este poarta prin care se găsește pășunea, adică hrana necesară vieții, atunci hoții și tâlharii, cărora li se opune imaginea porții, îi putem identifica cu toate lucrurile și situațiile care nu ne dau viață, care ne conduc la pășuni ce nu hrănesc, nu dau viață, ci o fură, o distrug, oucid.

Și câți hoți și tâlhari, fără ca uneori nici măcar să nu ne dăm seama, populează zilele și viețile noastre: relații nesănătoase, obiceiuri vicioase, iar lista ar fi lungă.

Oamenii plătiți

Eu sunt păstorul cel bun. Păstorul cel bun își dă viața pentru oi. Cel plătit și care nu este păstor, căruia nu-i aparțin oile, vede lupul venind, lasă oile și fuge, iar lupul le răpește și le împrăștie; pentru că este plătit și

nu-i pasă de oi. Eu sunt păstorul cel bun. Eu le cunosc pe ale mele și ale mele mă cunosc pe mine.

(In 10, 11-13)

Dar prin această a doua imagine Isus ajunge să ne arate însușirea, prin excelență, a adevăratului păstor.

În mod normal, de fapt, un păstor obișnuit nu-și pune viața în pericol pentru oi, dar Isus este dispus să și-o dea pentru oile sale: El este cu adevărat „păstorul frumos”, așa cum spune literalmente textul grecesc, făcând din El modelul păstorului.

El nu este un funcționar care își îndeplinește munca doar pentru a primi un salariu, fără să aibă cu adevărat grijă de oi; modul slujirii sale este acela de a-și consuma viața „*până la sfârșit*” (In 13,1) pentru cei pe care Tatăl i i-a dăruit.

În cuvintele lui Isus se simte toată durerea numai la gândul că oile ar putea fi răpite, risipite, ucise. El își dă viața pentru oi nu numai pentru că acestea îi aparțin, ci pentru că sunt în profundă comuniune cu El: interesul său nu este unul material, ci izvorăște din faptul că are o relație profundă cu ele și o relație de reciprocitate care generează o legătură indestructibilă, cuprinsă – așa cum am văzut deja – în termenul „*a cunoaște*”, care are sensul profund de cunoaștere intimă, experiențială, implicând emoțional întreaga persoană.

Astfel, pentru a reafirma intensitatea legăturii cu oile și cât de importante sunt ele pentru El, Isus repetă de două ori că este gata să-și dea viața pentru ele... iar aceasta înseamnă că suntem importanți pentru El.

*

Caracterul unic al acestei relații cu turma devine cu atât mai evident dacă este comparat cu comportamentul celor

care sunt păstori plătiți, oameni plătiți, cărora nu le aparțin oile și cărora nu le pasă de ele.

În fața pericolului, aceștia nu-și pun în primejdie siguranța pentru a apăra oile, ci le abandonează și fug: se preocupă, înainte de toate, să se salveze pe ei înșiși.

*

Trebuie să ne întrebăm dacă acțiunea noastră este a unor păstori sau a unor oameni plătiți...

Când trebuie să fac ceva care nu este conform cu răsplata convenită și îmi pune în pericol echilibrul, intrând în conflict cu strategiile mele de supraviețuire: dacă fac doar ceea ce mă răsplătește... eu nu cunosc iubirea.

Chiar și binele poate fi făcut din vanitate sau perfecționism, dar venirea „lupului” (cf. *In* 10,12) mă va demasca, pentru că iubirea înfruntă lupul, vanitatea nu.

Omul plătit face lucrurile fără tragere de inimă dacă nu-i convin: este tipul care se uită la ceas în timp ce vizitează un bolnav (dacă ai fost bolnav, îți amintești de cei care abia așteptau să plece...); pentru el tot ceea ce este cu adevărat creștin costă prea mult, nu merită... pare neplăcut.

Dar cu toții știm bine că am vrea să avem un tată, un soț sau o soție, un coleg, un preot care să nu se comporte ca un om plătit, care să nu trăiască pentru sine, pentru propria imagine și care să nu fie sclavul propriului ego sau al propriei plăceri.

Aceasta este ceea ce ne dorim, ceea ce așteaptă inima noastră, ceea ce căutăm în relații: pentru că numai iubirea adevărată dă adevărata bucurie.

Iubirea Tatălui

Eu sunt păstorul cel bun și îmi dau viața pentru oi. De aceea mă iubește Tatăl, pentru că îmi dau viața pentru ca s-o iau din nou. Nimeni n-o ia de la mine, ci eu o dau de la mine însumi. Am putere să o dau și am putere să o iau din nou. Această poruncă am primit-o de la Tatăl meu.

Eu și Tatăl una suntem.

(In 10,15.17-18. 30)

În acest moment discursul pare să se mute spre un alt subiect, și anume iubirea Tatălui pentru Isus: așa cum „păstorul frumos” iubește oile, tot astfel Tatăl le iubește și îl iubește și pe păstor pentru darul pe care El îl face în mod liber din sine însuși.

Isus reafirmă că moartea sa va fi numai rodul alegerii sale libere de a se dăruia pentru oi: iubirea lui Isus pentru Tatăl se exprimă într-un dar care este în același timp libertate și ascultare.

Pare ciudat să punem împreună acești doi termeni, dar acesta este tocmai stilul lui Isus, care își dă viața în deplină libertate și, în același timp, în urma unei porunci primite de la Tatăl (cf. In 10,18).

Isus a spus de mai multe ori că libertatea sa nu constă în a lua distanță de Tatăl, ci în a face în toate voința lui: libertatea și ascultarea față de Tatăl coincid, pentru că spațiul adevărat al libertății este iubirea.

Păstorul cel bun este liber să-și dea viața: se dăruiește pe sine nu din datorie, nu din vreo constrângere morală, nu din eroism, ci pentru că „îl cunoaște pe Tatăl” și de aceea „își dă viața pentru oi” (cf. In 10,15).

Cunoscându-l pe Tatăl, de fapt, cunoaște iubirea, există din această iubire, are „înțelepciunea” fiului iubit... și, por-

nind de la această „experiență”, își poate da viața pentru că „trăiește” din tandrețea Tatălui care dă viața.

Dacă cineva cunoaște grija paternă a lui Dumnezeu și s-a lăsat cu adevărat surprins de generozitatea scandalosă a Dumnezeului lui Isus Cristos, i se pare mereu puțin ceea ce dă. Are alte criterii, pentru că a primit atât de mult, încât are o inimă care se revarsă de recunoștință.

O iubire făcută din constrângeri și datorii, mai devreme sau mai târziu, prezintă nota de plată, poate chiar punându-ne pe noi înșine sau pe ceilalți la zid.

Dumnezeu să ne salveze de creștinismul acru al oamenilor plătiți și să ne dăruiască Duhul fiilor.

În mâinile lui Dumnezeu

Eu le dau viața veșnică și nu vor pieri niciodată. Și nimeni nu le va răpi din mâna mea. Tatăl meu, care mi le-a dat, este mai mare decât toți și nimeni nu le poate răpi din mâna Tatălui meu.

(In 10,28-29)

Aceste cuvinte rezumă bine întreaga parabolă, adăugând însă o notă fundamentală: suntem în mâinile lui Isus și ale Tatălui și nimeni nu ne va putea smulge din mâinile lor.

„Cine ne va despărți?”, ar spune sfântul Paul: nimeni! Și prin nimeni se înțelege nici măcar noi înșine... Noi înșine, cu păcatele noastre, nestatorniciile, împietririle, trădările noastre, fiind precum Petru, precum Iuda... nimic, oricât ne-am strădui, nu ne vom putea smulge niciodată din mâna Domnului; suntem ai lui, pentru totdeauna, aceasta este certitudinea absolută!

Și tocmai această promisiune a Domnului (care este fidel, singurul fidel!) ne îndeamnă să alegem să ne punem viața în mâinile sale, pentru că El este singurul care ne oferă această garanție: a fi în mâinile lui Dumnezeu este ceea ce dă bucurie și siguranță vieții noastre.

REFLECȚII PENTRU NOI

Spe Salvi a lui Benedict al xvi-lea, care merită pe deplin citită, explică:

Credința nu este numai o tensiune personală spre lucrurile care trebuie să vină, dar care sunt încă în întregime absente; ea ne dă... deja acum ceva din realitatea așteptată... Faptul că acest viitor există schimbă prezentul; prezentul este atins de realitatea viitoare (n. 7).

Viitorul este promisiunea unei veșnicii în Dumnezeu; efectul asupra prezentului este siguranța că nimic nu ne va putea despărți de El, nici măcar greșelile noastre, pentru că El și-a dat viața pentru a ne mântui. Această certitudine fundamentală ne mută decisiv de la un *creștinism al celor drepti* la un *creștinism al speranței*.

Creștinismul celor drepti – pe care l-am putea numi și creștinismul vinovăției – este o religie în esență moralistă, care gândește în termeni de vină și dreptate, de corect și greșit și care consideră dreptatea mai importantă decât persoanele. Este versiunea creștină a hoților și tâlharilor din parabolă, care, înainte de Mesia, vesteau un dumnezeu conform ideii lor despre dreptate, de care se simțeau favorizați. Creștinismul speranței, în schimb, vede dincolo de răul săvârșit, dincolo de nedreptatea suferită. Se încrede în răscumpărarea deja realizată, îi vede pe oameni, chiar și pe noi înșine, așa cum vor fi după ce vor fi mântuiți. Pentru că tocmai de aceea speră.

Când gândim în termenii dreptății și ai vinovăției (atenție însă să nu confundăm vinovăția cu părerea de rău), primii acuzați suntem noi, iar aceasta otrăvește relația noastră cu Dumnezeu. Cu fiecare ocazie, apoi, proiectăm asupra

aproapelui propriul nostru păcat și îl judecăm: ne-a făcut o nedreptate, a greșit, este păcătos! Apoi ne trebuie un dușman generic asupra căruia să aruncăm vina răului colectiv: fie că este vorba despre finanțele mondiale, secularismul dezlănțuit sau ultima conspirație care circulă pe rețelele sociale, orice dușman este bun. Astfel înarmați, ne simțim puțin mai bine: păcătoși, da, dar răscumpărați pentru că luptăm „de partea cea bună”.

Dar noi nu ne mântuim pentru că suntem drepti. Noi suntem deja mântuiți și, împreună cu noi, toți cei care, chiar în mod misterios, nu refuză mântuirea. Pentru că un Dumnezeu care moare pe cruce nu o face pentru a se limita, pentru a fi pretențios, tu da, tu nu; o face pentru a-și extinde generozitatea prin toate mijloacele posibile – și are mijloace.

Această etapă ne oferă, așadar, ocazia să ne examinăm bine. Să înțelegem când și cât de mult suntem încă, înlăuntrul nostru, mai mult sau mai puțin confortabil, adepți ai creștinismului vinovăției. Și să hotărâm, odată pentru totdeauna, să desființăm această parodie de religie și să îmbrățișăm speranța sigură oferită de Păstorul care și-a dat viața pentru noi.

A ne întemeia credința pe speranță în loc de dreptate are un efect eliberator. Dacă Isus este poarta și noi am intrat deja, putem înceta să ne mai preocupăm să avem dreptate, să fim fără cusur, să ne mai apărăm ego-ul. Strategii, măști, apărări, nevoia de a fi considerați, toate acestea sunt superflue, inutile. Pentru că toate sunt ale noastre (cf. 1 Cor 3,21-23) și nimic nu ne poate face cu adevărat rău (cf. Rom 8,31-37). A accepta că Păstorul cel Bun și-a dat viața pentru noi și că nu avem absolut nevoie de nimic altceva pentru a fi mântuiți eliberează o cantitate surprinzătoare de încredere, despre care poate nici nu știam că o avem.

Aceasta este o libertate nouă, care ne face să privim lumea cu alți ochi. Acolo unde vedeam obligații și dușmani, acum vedem posibilități și persoane. Acolo unde vedeam poporul creștin ca pe o fortăreață asediată de lume, acum vedem împărăția lui Dumnezeu crescând în tăcere chiar și printre ruine. Suntem ferm întemeiați pe această libertate? Avem încredere că „*nu ne vom pierde pe vecie*” sau mai avem nevoie ca tribunalul nostru interior să ne achite, să ne liniștească? O întrebare importantă, din două motive: primul, că fiecare vestește ceea ce trăiește și, prin urmare, dacă suntem încă victime ale vinovăției, vom vesti vinovăție. Nu contează ce vom spune pentru că, de fapt, din comportamentul nostru, din comentariile noastre, din priviri, ceilalți vor înțelege că slujim unui idol al dreptății. Al doilea: faptul că ne dăm viața pentru turmă are sens numai dacă ne recunoaștem în Cel care și-a dat viața pentru noi, dacă o facem cu o inimă care seamănă cu a lui. Și tocmai aici, în discursul despre Păstorul cel Bun, Isus își revelează cel mai clar inima.

În această mână de versete, Isus își dezvăluie intimitatea – iar acest lucru este rar în Evanghelie. Să ne lăsăm atinși de acest discurs în care Dumnezeu vorbește despre sine. Dincolo de imaginile porții, păstorului și turmei, Isus spune că întreaga Treime are pasiune pentru oameni, pentru noi. Că El a venit între noi din această pasiune, că nu a ascultat de o poruncă a Tatălui, de o datorie, ci a făcut-o pentru că a voit, în deplină libertate. Și că și moartea pe cruce este o alegere de iubire.

Așadar, din inima Treimii putem avea și noi această pasiune și putem trăi această libertate. Acesta este motorul care îl făcea pe Paul neobosit, mereu gata pentru o nouă (dez)aventură, numai ca o altă inimă să fie atinsă de Cristos. Aceasta este pasiunea bună care găsește mereu, în-

tr-un fel, spațiul pentru a se exprima, chiar și atunci când avem o mie de îndatoriri; care ne îndeamnă să inventăm un nou seminar, o nouă veste, o nouă întâlnire; care ne ridică din fotoliu și face dulci și frumoase situațiile incomode; care deschide ușile caselor noastre și îi invită pe oamenii pe care îi iubim chiar înainte de a-i cunoaște.

[illegible]

Angajamentul de convertire

Reviziunea de viață:

RUGĂCIUNEA Cum am trăit rugăciunea personală în această etapă? Cum am trăit Sfânta Liturghie zilnică și adorația? **Cum mi-a schimbat viața?**

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU Cum mi-a vorbit Dumnezeu în această perioadă? **Cum m-a împins Cuvântul Său la convertire?**

RELAȚIILE CU CEILALȚI Cum am exercitat în mod creativ iubirea față de persoanele din jurul meu? Am ales să iubesc, să iert și să reconstruiesc iubirea în toate relațiile mele (familie, comunitate, muncă...)?

STAREA MEA DE VIAȚĂ Am trăit ca un creștin la școală, la muncă, peste tot, dând mărturie prin cuvinte și fapte? Am fost fidel angajamentelor mele comunitare, trăindu-le nu ca spectator, ci: *pentru a fi Trupul lui Cristos, fiecare făcând partea sa (1Corinteni 12, 27)*? Cum am trăit Promisiunile sărăciei și slujirii? Am fost fidel cu zeciuala, dând cu bucurie și nu din datorie? Am trăit îndrumarea spirituală pentru a fi ajutat să discern voința lui Dumnezeu și să o împlinesc?

ANGAJAMENTUL DE CONVERTIRE Cum l-am trăit?

ETAPA A IV-A

**PĂSTORUL CEL BUN
VESTEȘTE EVANGHELIA OILOR
CARE ÎNCĂ NU O CUNOSC**

Eu sunt păstorul cel bun. Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc; iar ele vor asculta glasul meu și va fi o singură turmă și un singur păstor.

(In 10,16)

Dimineța, încă pe întuneric, sculându-se, a ieșit și s-a dus într-un loc retras și se ruga. Simon și cei care erau cu el l-au căutat și, găsindu-l, i-au spus: „Toți te caută”. El le-a spus: „Să mergem în altă parte, prin cetățile învecinate, ca să predic și acolo, căci pentru aceasta am venit!”. Și a mers prin toată Galileea, predicând în sinagogile lor și scoțând diavoli.

(Mc 1,35-39)

Am și alte oi

Am văzut în etapele precedente că, în textul lui In, afirmația „eu sunt păstorul cel bun” (In 10,11.14) este justificată de cel puțin trei motive:

- primul este că, spre deosebire de hoțul care vine să fure și să ucidă, Isus vine pentru ca oile sale „să aibă viață și să [o] aibă din belșug” (In 10,10);
- al doilea este că Isus este cu totul diferit de cel plătit, căruia nu-i pasă de oi (cf. In 10,13) și care, în fața primejdiei, lasă oile și fuge (cf. In 10,12); Isus „își dă viața pentru oi” (In 10,11);
- al treilea este că, în timp ce străinul nu cunoaște oile și nici nu este cunoscut de ele, Isus poate spune: „Eu le cunosc pe ale mele și ale mele mă cunosc pe mine” (In 10,14).

La aceste trei motive trebuie adăugat un al patrulea, aproape neașteptat și tocmai de aceea și foarte frumos: „mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta” (In 10, 16).

Dacă imaginea păstorului putea face să ne gândim la o relație exclusivă între păstorul Isus și Biserica, turma sa, această ultimă afirmație ne face să înțelegem că privirea lui Isus nu se oprește la oile staulului despre care a vorbit până acum, ci se îndreaptă și către oile altor staule.

Acestea îi aparțin exact ca și celelalte (deși nu se află în interiorul primului staul), dar și de acestea trebuie să aibă grijă, făcându-se cunoscut lor și conducându-le sub călăuzirea singurului păstor.

Impresia care se desprinde este aceea a unei turme răs-pândite în diferite staule, care, sub călăuzirea aceluiași păstor, își regăsește unitatea. Ascultarea cuvântului păstorului va face posibilă adunarea tuturor oilor într-o singură turmă, sub călăuzirea unui singur păstor: „vor ascu-

ta glasul meu și va fi o singură turmă și un singur păstor” (In 10,16). Este vorba de o viziune mare a unei unități regăsite de către o omenire marcată de dezbinări, discordii și uri.

În acest fel, ideea urmăririi se lărgeste: păstorul merge înaintea turmei sale, dar gândurile lui nu sunt închise în cercul turmei care îl urmează, ci se deschid către celelalte oi care nu sunt din „acest staul”. Orizontul se lărgeste asupra lumii: Isus este adevăratul păstor pentru că este universal și pentru că iubirea lui nu are limite.

Spunând aceasta, Isus se gândește la toți oamenii pe care îi va atrage la sine când va fi înălțat pe cruce și apoi la cer, lângă Tatăl (cf. In 12,32), când acest unic păstor al Bisericii răspândite pe tot pământul se va revela ca miel înjunghiat (cf. Ap 5,6), care și-a dăruit viața și, pentru aceasta, a fost înălțat și glorificat de Tatăl.

Promisiunea unui singur păstor și a unei singure turme spune, așadar, același lucru care apare la Matei în trimiterea misionară a Celui Înviat: „Faceți discipoli din toate neamurile” (Mt 28,19), și care revine apoi ca un cuvânt al Celui Înviat în *Faptele Apostolilor*: „Îmi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea și Samaria și până la marginile pământului” (Fap 1,8).

Motivul acestei misiuni universale este, așadar, ca alte oi din alte staule să poată asculta glasul său și să-l recunoască drept păstor, pentru ca întreaga turmă să ajungă să fie unită, într-un singur staul, sub un singur păstor.

«Toți te caută...». «Aă mergem în altă parte»

La începutul *Evangheliei după Marcu* găsim descrisă foarte bine această atenție a lui Isus față de oile din „alte staule” la care El vrea să ajungă prin Cuvântul său.

Într-adevăr, după vestirea Împărăției și chemarea primilor discipoli, în *Marcu* se continuă cu o pagină care ne lasă să întrezărim, cu multă bogăție în detalii, o zi întreagă din viața Domnului Isus. Este o zi de sâmbătă, dar reușește să ne dea o idee despre felul în care trăia El în mod obișnuit, cum își folosea timpul, căror ocupații le acorda prioritate și, prin urmare, în ce fel a crezut că poate lucra pentru mântuirea oamenilor. Este ca și cum evanghelistul ne-ar spune: „v-am descris o zi obișnuită și toate celelalte au fost asemenea acesteia; acesta este ritmul său”.

*

Au venit la Cafarnaum. Și îndată, în zi de sâmbătă, a intrat în sinagogă și-i învăța. Și erau uimiți de învățătura lui, pentru că el îi învăța ca unul care are autoritate, și nu în felul cărturarilor.

(Mc 1,21-28)

Toată dimineața este petrecută în sinagogă vestind, prin citirea și interpretarea Sfintei Scripturi, apropierea Împărăției lui Dumnezeu și necesitatea convertirii.

Domnul consideră că mântuirea oamenilor începe de aici.

Oamenii au o nevoie extremă de Cuvântul care cu adevărat hrănește, luminează și mântuiește.

*

Apoi, ieșind din sinagogă, a intrat în casa lui Simon și Andrei, împreună cu Iacob și In. Soacra lui Simon zăcea la pat, având febră, iar ei i-au vorbit îndată despre ea. El s-a apropiat și a ridicat-o prinzând-o de mână. Atunci febra a lăsat-o și ea a început să-i slujească.

(Mc 1,29-31)

Încheiată osteneala predicării, Isus — care nu se prezintă niciodată în ipostaza antipatică a supraomului, făcut din fier și insensibil la oboseală — se odihnește puțin în casa primitoare a lui Simon și Andrei, arătând că acceptă și apreciază căldura intimă a unei familii.

Dar, pentru că nu există casă în care să nu fie vreo suferință, găsește și acolo o durere și o îngrijorare: cineva este grav bolnav.

Mântuitorul nu se sustrage rugăminților care îi vin din legăturile de prietenie și o vindecă pe soacra lui Simon.

*

Când s-a înserat, după ce a apus soarele, îi aduceau la el pe toți bolnavii și posedatii de diavol. Și toată cetatea era adunată la ușă. El i-a vindecat pe mulți care aveau rău de diferite boli și a scos mulți diavoli. Pe diavoli nu-i lăsa să vorbească, pentru că îl cunoșteau.

(Mc 1,32-34)

De îndată ce apune soarele, acea biată casă este supusă unui fel de asediu. Odată cu apusul soarelui, se încheia odihna sabbatului și toți puteau să-și transporte bolnavii fără să încalce legea.

Întreaga existență umană sărmană și chinuită pare să ceară ajutorul Fiului lui Dumnezeu, iar Isus, deja obosit de ziua intensă, nu se retrage, ci, dimpotrivă, se dedică alinării oricărei dureri. El nu refuză mila în cazurile individuale sub pretextul că trebuie găsită mai degrabă soluția radicală, schimbând structurile societății. Până când se lasă seara și totul revine la pace

*

Dimineăta, încă pe întuneric, sculându-se, a ieșit și s-a dus într-un loc retras și se ruga.

(Mc 1,35)

Într-o zi atât de solicitantă încât nu lăsa loc nici măcar pentru o clipă de răgaz, mai lipsea ceva. Lipsește timpul rugăciunii în tăcere și solitudine.

Isus găsește și acest timp, în zori, când încă era întuneric. Ar fi putut spune: „Toată ziua mea este o rugăciune”. Sau: „Adevărata rugăciune înseamnă să faci bine celorlalți”. Sau: „Mă rog numai când simt nevoia”. Sau: „Rugăciunea constă în a forma comunitate cu ceilalți și a avea o puternică experiență de fraternitate”. Sau oricare dintre multe licăriri de nesăbuiță prin care știm să justificăm ariditatea inimii noastre și incapacitatea noastră de a ne izola cu adevărat de lume pentru a intra în dialog cu singurul interlocutor cu adevărat necesar, care este Tatăl nostru care este în ceruri.

Isus, însă, s-a retras într-un loc pustiu și se ruga acolo: în ritmul intens al zilei sale nu lipsește niciodată spațiul pentru dialogul cu Dumnezeu, dimineăta devreme (cf. Mc 1,35) sau seara târziu, după ce a trimis mulțimea acasă (cf. Mc 6,46).

*

Aceasta era ziua lui Isus, ziua unicului Mântuitor al lumii, cu totul dedicată vestirii Împărăției și iubirii Tatălui; simplității dialogului dintre prieteni în interiorul unei case, acțiunii de milostivire față de toate suferințele oamenilor care se apropiau în mod concret de el, rugăciunii secrete și pasionate, departe de zgomotul oamenilor și de vorbăria mulțimii.

*

Simon și cei care erau cu el l-au căutat și, găsindu-l, i-au spus: «Toți te caută». El le-a spus: «Să mergem în altă parte, prin cetățile învecinate, ca să predic și acolo, căci pentru aceasta am venit!». Și a mers prin toată Galileea, predicând în sinagogile lor și scoțând diavoli.

(Mc 1,36-39)

Dimineata, când este pe cale să înceapă o nouă zi, iată că Sîmon și cei care erau cu el — care par să fi luat în serios promisiunea pe care Isus o făcuse: „Vă voi face să deveniți pescari de oameni” (Mc 1,17) — se fac purtătorii de cuvânt ai oamenilor care revin să bată la ușa în căutarea lui Isus.

Când îl găsesc, îi spun: „Toți te caută” (Mc 1,37), cuvinte care sună ca o ispită în urechile lui Isus și pe care Isus o poate învinge prin relația sa constantă cu Tatăl: nu vrea să folosească darurile pe care le are pentru a stabili relații de putere față de oameni; într-o altă împrejurare vor încerca să-l ia ca să-l facă rege și el a trebuit să fugă singur pe munte (cf. In 6,15).

„Toți te caută” (Mc 1,37), îi spun ei, așteptându-se ca El să se grăbească spre mulțimea care îl așteaptă deja, dar Isus răspunde: „Să mergem în altă parte, ca să predic și acolo, căci pentru aceasta am venit” (Mc 1,38).

*

Ne putem imagina uimirea lui Petru și a discipolilor: Isus avusese succes, oamenii îl căutau, minunata sa capacitate de vindecător îi uimise pe toți, succesul era deja asigurat, se putea rămâne la Cafarnaum încă mult timp, poate pentru totdeauna... dar Isus răspunde: „Să mergem” (Mc 1,38).

Nu, el nu rămâne la Cafarnaum și îi invită să-l urmeze: Isus nu a venit pentru o singură mulțime, ci pentru toate

mulțimile; nu a venit să predice într-un singur loc, ci pretutindeni: trebuie să ducă mesajul pretutindeni, tuturor.

El a venit să vestească Împărăția lui Dumnezeu, nu să realizeze proiectele pe care oamenii ar vrea să i le propună.

*

De câte ori și noi am vrea să-l ținem pe Isus „prizonier” în zonele noastre de confort, în timp ce el ne îndeamnă să ieșim, să lăsăm în urmă Cafarnaum-urile noastre și să-l urmăm pentru a merge în altă parte.

Orizonturile lui Isus coincid cu întreaga omenire pe care dorește să o atingă în mediul ei cotidian de viață; de aceea ne deschide un drum nou: „Să mergem în altă parte, ca să predic și acolo, căci pentru aceasta am venit” (Mc 1,38).

*

Mai degrabă decât „venit”, traducerea corectă ar fi „ieșit”. „Pentru aceasta am ieșit” (Mc 1,38) evocă însuși misterul întrupării: Isus a ieșit nu numai din casa lui Simon sau din sinagogă, ci a ieșit din casa sa, de la Tatăl, pentru a fi aproape de toți. O ieșire care este semn al iubirii: a ieși din sine pentru a merge către celălalt, către toți... același drum pe care vrea să ne conducă.

*

Și a mers prin toată Galileea, predicând în sinagogile
Șlor și scoțând diavoli.

(Mc 1,39).

O ultimă considerație: dacă Păstorul cel bun are alte oi... atunci și noi avem alte persoane de care trebuie să ținem seama, în afara celor care se află în staulul nostru.

Papa Francisc, la 30 septembrie 2019, participanților la întâlnirea internațională „Biserica în ieșire”, despre recepțarea și perspectivele *Evangelii gaudium*, spunea:

Cel care evanghelizează nu poate uita niciodată că este mereu pe drum, în căutare împreună cu ceilalți. De aceea nu poate lăsa pe nimeni în urmă, nu-și poate permite să țină la distanță pe cel care rămâne în urmă, nu se poate închide în micul său grup de relații confortabile. Cel care vestește nu caută să fugă de lume, pentru că Domnul său a iubit atât de mult lumea încât s-a dăruit pe sine, nu pentru a condamna, ci pentru a mântui lumea. Cel care vestește își însușește dorința lui Dumnezeu, care tânjește după cel care este departe. Nu cunoaște dușmani, ci doar tovarăși de drum. Nu se ridică drept învățător, ci știe căutarea lui Dumnezeu că este comună și trebuie împărtășită, că apropierea lui Isus nu este niciodată refuzată nimănui.

REFLECȚII PENTRU NOI

Citind capitolul al patrulea din Ioan, adică întâlnirea cu femeia samariteană la fântână, suntem cu toții impresionați de amploarea incredibilă a promisiunii apei Duhului, care va potoli orice sete (cf. *In* 4,1-28). Dar există o altă minune, în acest pasaj, asupra căreia putem reflecta astăzi.

„Părinții noștri s-au închinat pe muntele acesta; voi însă spuneți că la Ierusalim este locul în care trebuie să ne închinăm” (*In* 4,20). Femeia, de îndată ce înțelege că Isus este un profet, îl întreabă: „Cine are dreptate, noi sau voi?”. Prima ei preocupare, înainte chiar de a reflecta la discursul ciudat pe care acel străin i-l făcuse despre apă, era să stabilească o graniță, o distanță. Samaritenii de o parte, iudeii de cealaltă, două staule distincte cu un zid frumos între ele. Și, odată cu granița, o împărțire între adevărat și fals și între buni și răi.

Așa facem și noi, asemenea ei: orice pretext este bun pentru a ne împărți, din cauza pasiunilor sportive, a alegerilor politice, a ideologiilor, a națiunii, a religiei. Și, chiar mai rău, și noi, creștinii, împotriva tuturor celorlalți, iar noi, „adevărații creștini”, împotriva creștinilor „mai puțin creștini” decât noi. Din punct de vedere spiritual, desigur, am putea spune că aceasta este lucrarea Celui Rău, a celui care dezbină „de la început” (*1In* 3,8); nu ne-ar fi greu să recunoaștem că noi îi dăm o mână de ajutor, ba chiar amândouă.

Răspunsul lui Isus este luminos: „mântuirea vine de la iudei”, adică da, adevărul există; dar aceasta nu înseamnă că există un staul al celor buni și unul al celor răi, pentru că toți suntem chemați să-l adorăm pe Dumnezeu „în duh și adevăr”. Adică apartenențele, etichetele sunt depășite; mai mult, ele nu au existat niciodată în gândirea lui Dumnezeu; toți facem parte dintr-un singur staul, dintr-o singură omenire.

În Dumnezeu nu există cei buni și cei răi, ci doar cei care se lasă ajunși de milostivirea lui și cei care o refuză; iar în ochii lui nu există „cei de obicei răi”, staulul celorlalți, ci doar persoane pierdute la care El ar vrea din toată inima să ajungă.

De ce îi spune Isus femeii: „Du-te, cheamă-l pe soțul tău și vino aici”? Era doar un pretext pentru a-i demonstra că era profet? Domnul nu face astfel de jocuri. Nu, ideea este că această femeie, cu cei cinci soți ai ei, este una care schimbă compania în funcție de problemele pe care le are. Și nu ajungi să ai cinci soți dacă nu există un motiv: economic, de supraviețuire sau psihologic, traumatic, poate violent? Poate insatisfacție, sete de împlinire, teamă? Nu știm, dar în Isus nu există judecată, ci doar o mare compasiune pentru această femeie din „celălalt staul” al său.

Dacă am înțelege cu adevărat cum gândește Dumnezeu, am fi diferiți. Neselectivi. Incapabili să gândim în funcție de apartenențe, dezinteresați de culoarea tricoului, dezgustați de ideea de a obține victoria împotriva unei tabere adverse. Mai exact creștini pentru care nu mai există „celălalt”, „samariteanul”, care poate fi numit: avortist, drogat, budist, imigrant, homosexual, fascist, ecologist, marțian. Toți vor fi doar oițe, doar fii ai lui Dumnezeu.

*

Numai dacă ne lăsăm molipsiți, îmbibați aproape ca niște bureți de această lipsă de selecție a Domnului, înțelegem cu adevărat pagina din *Evangelia după Marcu* pe care am citit-o. În ea nu există un Isus care, ca să spunem așa, muncește. Noi am proceda așa: „Există o lume de mântuit? Atunci să ne organizăm, să facem un proiect! Dimineața învățătură în sinagogă, la ceasul al zecelea masa într-o familie, după-amiaza și seara vindecări; o dată pe săptămână, școală de evanghelizare pentru apostoli, cu o frumoasă diplomă la final, și astfel, în mod radial, Împărăția

lui Dumnezeu ajunge pretutindeni”. Firește, începem cu cei mai disponibili, cu mulțimea care ne urmează, astfel încât să fim mai productivi. Uneori și în Comunitate riscăm oarecum să cădem în această capcană, de a fi fascinați de eficiență: o rugăciune frumoasă, mulți oameni la seminare, se fac multe lucruri, se vorbește despre noi.

Dar Isus nu face aceasta, nu caută eficiență, marketing. El se roagă Tatălui. Știe că, înainte chiar de vindecări, înainte chiar de cuvintele sale, inimile sunt deschise de Duhul Sfânt, iubirea dintre Tatăl și Fiul împărtășită omenirii suferinde. Și atunci îl dăruiește, am putea spune că îl emite asemenea unui post de radio. Iar un post de radio nu este selectiv, nu decide dinainte de cine să fie ascultat: emite și atât.

Un preot, comentând parabola semănătorului (cf. Mc 4,3-9), care învață ceva oarecum asemănător, a spus că Dumnezeu nu este un lunetist care țintește obiectivul și trage lovitura perfectă. Dumnezeu seamănă pe toate terenurile, fiecare teren este vrednic de iubirea lui. Dumnezeu risipește.

Domnul așteaptă să înțelegem aceasta, să înțelegem că, asemenea lui, trebuie să-l emanăm pe Duhul Sfânt în jurul nostru, fără să stăm să privim cine îl primește, cum îl primește, dacă este oaie sau zebra.

Este suficient să facem câteva calcule ca să înțelegem: câte persoane ne sunt antipatice? Câți sunt prea bogați, prea săraci, prea diferiți de noi, prea îndepărtați sau plictisitori pentru a-i întâlni și a-i cunoaște? Câți sunt cei pe care i-am putea întâlni dacă am face un mic efort în plus? Pentru că, în mijlocul acestei mase de oameni, nu putem rămâne în continuare dezactivați, antene fără curent care scot câte o scânteie din când în când. Desigur, există casa, serviciul, familia, toate acestea sunt bune, și poate... chiar timpul liber. Dar în afara celor alor noastre mai sunt și ei, cei din celelalte staule, cei pierduți, cei sărmani. Orizontul se lărgeste. Isus are nevoie urgentă să emanăm puțin Duh Sfânt.

Notițe cu privire la învățatură

Angajamentul de convertire

Reviziunea de viață:

RUGĂCIUNEA Cum am trăit rugăciunea personală în această etapă? Cum am trăit Sfânta Liturghie zilnică și adorația? **Cum mi-a schimbat viața?**

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU Cum mi-a vorbit Dumnezeu în această perioadă? **Cum m-a împins Cuvântul Său la convertire?**

RELAȚIILE CU CEILALȚI Cum am exercitat în mod creativ iubirea față de persoanele din jurul meu? Am ales să iubesc, să iert și să reconstruiesc iubirea în toate relațiile mele (familie, comunitate, muncă...)?

STAREA MEA DE VIAȚĂ Am trăit ca un creștin la școală, la muncă, peste tot, dând mărturie prin cuvinte și fapte? Am fost fidel angajamentelor mele comunitare, trăindu-le nu ca spectator, ci: *pentru a fi Trupul lui Cristos, fiecare făcând partea sa (1Corinteni 12, 27)*? Cum am trăit Promisiunile sărăciei și slujirii? Am fost fidel cu zeciuala, dând cu bucurie și nu din datorie? Am trăit îndrumarea spirituală pentru a fi ajutat să discern voința lui Dumnezeu și să o împlinesc?

ANGAJAMENTUL DE CONVERTIRE Cum l-am trăit?

[illegible]

INFORMAȚII UTILE DESPRE
COMUNITATEA MAGNIFICAT

UNDE TRĂIEȘTE ȘI CÂTE PERSOANE ALCĂTUIESC COMUNITATEA MAGNIFICAT

Comunitatea Magnificat trăiește în:

- **27 de Fraternități,**
- **15 Fraternități în formare,**
- **15 misiuni.**

Există **61 întâlniri de rugăciune.**

Persoanele care trăiesc permanent în toate aceste locuri sunt următoarele:

- Sunt aproximativ **700 de Aliați,**
- aproximativ **250 de Amici,**
- aproximativ **200 de Candidați la Alianță.**
- aproximativ **800 de Discipoli.**

Există cinci zone în care unele fraternități au decis să se coordoneze:

- **Nord Italia,**
- **Perugia,**
- **România,**
- **Sicilia,**
- **Toscana.**

În paginile următoare, împărțite pe zone, sunt indicate locația întâlnirii de rugăciune și numele unei persoane – însoțit de o adresă de e-mail – care poate fi contactată în cazul în care se doresc informații.

FRATERNITĂȚI ȘI MISIUNI ÎN ZONA DE
NORD ITALIEI

BERGAMO ~ misiune

Mănăstirea Surorilor Clarise

Fabio Torricelli ~ torricellifabio@gmail.com

BORBIAGO (ve) ~ în formare

Biserica Santa Maria Assunta

Martina Tolomio ~ lalagiallo@gmail.com

REBBIO (co) ~ misiune

Parohia San Martino

Giovanni Stimamiglio ~ stimamiglio@alice.it

MAGUZZANO - LONATO DEL GARDA (bs)

Sanctuarul „Madonna Miracolosa” din S. Martino

Massimiliano Vezzola ~ maxvezzola75@gmail.com

MILANO

Capela Spitalului, Sesto San Giovanni (mi)

Emanuela Motta ~ valcamotta@gmail.com

MODENA ~ misiune

Parohia San Francesco

Claudia De Grazia ~ claudiadegrazia82@gmail.com

PIACENZA

Bazilica Santa Maria di Campagna

Giuseppina Chiodaroli ~ chiodarolipina@gmail.com

TORINO

Biserica Salesienilor Crocetta, Torino

Biserica Sfinților Cosma și Damian, Borgaro (to)

Anna Maria Loro ~ annamaria.loro2@gmail.com

TREVISO

San Giovanni Battista - Frescada di Preganziol (tv)

Biserica S. Zenone, San Zenone degli Ezzelini (tv)

Gianni Carlesso ~ gianni.carlesso.71@gmail.com

FRATERNITĂȚI ȘI MISIUNI ÎN ZONA DE
UMBRIA

„CASA BETANIA” APIRO (mc)

Biserica „Madonna della Figura”

Maria Maddalena Canella ~ madda.canella@gmail.com

„BETANIA” IN PERUGIA

Biserica parohială a Preasfântului Trup al lui Cristos, Bosco (pg)

Mauro Mariani ~ mauromariani72@libero.it

CITTÀ DI CASTELLO (pg)

Parohia San Giuseppe alle Graticole

Moreno Pecorari ~ moreno.pecorari@gmail.com

FOLIGNO (pg)

Biserica Santa Maria Infraportas

Emilia Ricci ~ riccemilia@gmail.com

MARSCIANO (pg)

Oratoriul Santa Maria Assunta

Anna Maria Artegiani ~ annamaria.artegiani57@gmail.com

„SAN BARNABA” in PERUGIA

Parohia San Barnaba

Biserica „Opera Don Guanella

Luca Castellini ~ fraternita.sanbarnaba@gmail.com

„SAN DONATO ALL'ELCE” in PERUGIA

Parohia San Donato all'Elce

Michele Rossetti ~ 65mikemike@gmail.com

TERNI ~ în formare

Parohia San Paolo

Mauro Malatesta ~ mauromalatesta88@gmail.com

FRATERNITĂȚI ȘI MISIUNI ÎN ZONA DE
ROMÂNIA

ALBA IULIA

Parohia Romano-Catolică „Sfânta Cruce”

Marius Ioan Hăprian ~ hmarius13@gmail.com

„BETLEEM” în POPEȘTI-LEORDENI

Parohia Romano-Catolică „Regina Sf. Rozariu”

Maria Toader ~ toadermaria72@yahoo.com

BRĂILA (BR) ~ misiune

Parohia Romano-Catolică „Adormirea Maicii Domnului”

Ovidiu Molnar ~ molnardacian@gmail.com

BRAȘOV (BV) ~ misiune

Biserica franciscană „Sf. Ioan Botezătorul”

Constantina Udrea ~ mirela012010@gmail.com

CLUJ-NAPOCA ~ misiune

Biserica Piaristă Romano-Catolică (sală de cateheză)

Adina-Maria Curcă ~ adinacurca@gmail.com

GALAȚI (BR) ~ misiune

Parohia Romano-Catolică „Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul”

Ovidiu Molnar ~ molnardacian@gmail.com

„MISERICORDIA” în BUCUREȘTI

Capela Catedralei Romano-Catolice „Sfântul Iosif” din București

Angela Catău ~ a_macovei@yahoo.com

PAȘCANI (IS) ~ misiune

Parohia Romano-Catolică „Sf. Anton de Padova”

Cristina Roșu ~ rosucristina89@yahoo.ro

RÂMNICU-VÂLCEA

Parohia Greco-Catolică „Sf. Rita”

Valerica Jibu ~ valerica6448@yahoo.com

„SHALOM” in BACĂU

Parohia Romano-Catolică „Sf. Nicolae”

Adrian Roșu ~ rosad333@yahoo.com

SIBIU ~ în formare

Parohia Romano-Catolică „Sf. Treime”

Ana Hodea ~ ani.hodea@yahoo.com

FRATERNITĂȚI ȘI MISIUNI ÎN ZONA DE
SICILIA

AGRIGENTO

Parohia San Gregorio - Contrada Cannatello
Francesco Guarasci ~ fguarasci@gmail.com

AUGUSTA (SR) ~ în formare

Biserica San Giuseppe Innografo
Stefania Di Noto ~ gemysr@libero.it

CANICATTÌ (AG) ~ misiune

Biserica Divina Misericordia
Francesco Guarasci ~ fguarasci@gmail.com

FLORIDIA (SR)

Parohia San Francesco
Francesco Galeano ~ fgaleano33@gmail.com

PALERMO ~ în formare

Parohia Gesù Sacerdote
Salvo Filippone ~ salvoeffe51@gmail.com

SIRACUSA

Parohia Madre di Dio
Salvatore Formosa ~ salvoformosa67@gmail.com

FRATERNITĂȚI ȘI MISIUNI ÎN ZONA DE
TOSCANA

BIBBIENA (AR)

Propositura di Sant'Ippolito

Lucia Bartolini ~ lucybartolini@gmail.com

CASTIGLIONE DEL LAGO (PG) ~ în formare

Biserica San Domenico

Laura Biffi ~ biffilaura.75@gmail.com

CORTONA (AR)

Biserica Cristo Re, Camucia (AR)

Gabriele Viola ~ gabrieleviola95@gmail.com

GENOVA ~ misiune

Parohia Santa Caterina da Genova

Valeria Buono ~ valeyuppidu@hotmail.com

MARTI (PI)

Parohia Santa Maria Novella

Barbara Fusi ~ barbara.magnificat@gmail.com

„S. M. DELLA MISERICORDIA” in MAGIONE - AGELLO (PG)

Casa de rugăciune Tabor, Agello (PG)

Roberta Marcelli ~ robertamarcelli68@gmail.com

SCANDICCI (FI) ~ misiune

Parohia San Luca al Vingone

Daniela Monni ~ dany.monni62@gmail.com

FRATERNITĂȚI ȘI MISIUNI NEINSERATE ÎN ZONELE DIN
ITALIA

CAMPOBASSO

Biserica San Pietro apostolo

Graziella Venditti ~ vendigrazie@gmail.com

CASSANO ALLO IONIO (cs)

Biserica Santa Maria di Loreto

Tonino Laitani ~ toninolaitani@gmail.com

GIUGLIANO (NA) ~ misiune

Renato Conte ~ renatoconte.rns@alice.it

FOGGIA ~ misiune

Parohia Gesù e Maria

Maurizio Arcidiacono ~ Foggiamaurizio@gmail.com

MONTESILVANO ~ misiune

Parohia Gesù Bambino, Pescara

Emanuele Caso ~ ema.osac@gmail.com

NAPOLI ~ în formare

Parohia San Francesco al Vomero

Carla Fenderico ~ carla.fenderico@hotmail.it

POMPEI (NA) ~ în formare

Parohia San Giuseppe

Alfonso Di Maio ~ alfonso_dimaio@alice.it

PUTIGNANO (BA) ~ misiune

Biserica San Filippo Neri

Angelita Delfine ~ angelitad83@libero.it

ROMA

Bazilica parohială San Giuseppe al Trionfale

Parohia Gesù di Nazareth

Maria Annunziata Nazzaro ~ nunzianazzaro@gmail.com

SALERNO ~ în formare

Parohia San Giuseppe Lavoratore

Giancarlo Giordano ~ giancarlo_giordano@libero.it

SAN SEVERO (FG) ~ misiune

Biserica San Giuseppe Artigiano

Matteo Liquadri ~ matteoliquidri66@gmail.com

FRATERNITĂȚI ȘI MISIUNI NEINSERATE ÎN ZONELE DIN
ALTE NAȚIUNI

FAISALABAD - PAKISTAN ~ în formare

Parohia Sacred Heart, Gojra

Pr. Simon Kurdish ~ catholicchurch1973@gmail.com

Our Lady of Fatima Catholic Church, Renalakhurd

Pr. Shabir Bashir ~ fr_shabirbashir@yahoo.com

ISTANBUL - TURCHIA ~ în formare

Sent Antuan Kilisesi

Pr. Anton Bulai ~ antonbulai@gmail.com

KAMPALA - UGANDA ~ în formare

Parohia St. Charles Lwanga-Muyenga

Vincent Tumwijukye ~ vtumwijukye@fltug.com

PARANÀ - ARGENTINA ~ în formare

Parohia Nuestra Señora de La Piedad

Nanci Odetti ~ comunidadmagnificatparana@gmail.com

ROSARIO - ARGENTINA ~ în formare

Iglesia Buen Pastor

Gabriela Dichiarà ~ gabriela.m.dichiarà@gmail.com

—
INFORMAȚII ȘI CONTACTE LA NIVEL
GENERAL
—

Responsabili generali

*Agneza Țimpu, Alessandra Maria Pauluzzi (moderatoare generală),
Angelo Spicuglia, Federico Luisi, Giacomo Lancini
generali@comunitamagnificat.org*

Consilierul spiritual general

Pr. Anton Bulai, OFM CONV. ~ antonbulai@gmail.com

Directorul executiv

Pier Giovanni Duranti ~ direttore@comunitamagnificat.org

Trezorierul general

Giorgio Brustenga ~ tesoreria@comunitamagnificat.org

Secretară generală

*Valentina Guasticchi ~ segreteria@comunitamagnificat.org
Via Fra Giovanni da Pian di Carpine, 63
c/o Complesso di San Manno - 06127 - Perugia, Italia
Tel: +39 075 5094797 ~ segreteria@comunitamagnificat.org*

Fundația Magnificat E.T.S.

*Aldo Mancini, Daniela Monni (Vicepreședinte), Daniele Mezzetti, Ma-
ria Cristina Vitullo, Stefano Lince (Președinte), Teresa Ciociola
Giorgio Brustenga (Trezorier)
Oreste Pesare (Director executiv)
Elena Mencaglia (Secretariat administrativ)
Paola Muscio (Secretariatul pentru Afaceri Externe)
segreteria@fondazionemagnificat.org ~ fondazionemagnificat@pec.it*

Comisia pentru tutelarea celor vulnerabili

*Cristina Grilli, Francesco Fressoia, padre Luigi Ruggiero,
Teresa Ciociola
tutelavulnerabili@comunitamagnificat.org*

Echipa generală pentru tineri

*Alessandra Garro, Andreea Blajut, Benedetta Osini,
Elena Versino, Francesco Palazzetti*

equipe.giovani@comunitamagnificat.org

Slujirea generală pentru Aliații Agnus Dei

*Anna Maria Alunni, Cristina Fruganti,
Vincenzo Genovese, pr. Victor-Emilian Dumitrescu*

alleatiagnusdei@comunitamagnificat.org

Slujirea generală pentru îndrumarea spirituală

*Lucia Panchini, Massimo Roscini, Stefano Ragnacci,
Teresa Ciociola, padre Victor-Emilian Dumitrescu*

accompagnamento@comunitamagnificat.org

Slujirea generală pentru discipolat

*Francesca Rillo, Giacomo Benedetti,
don Livio Tacchini, Roberta Marcelli*

discepolato@comunitamagnificat.org

Slujirea generală pentru formarea la Aliață

*Letizia Capezzali, Lorenzo Santarelli, Luigi Montesi,
Maria Villaruel, Valentina Bettelli*

noviziato@comunitamagnificat.org

Slujirea generală pentru Koinonia

*Fabio Torricelli, Giampiero Piccioni, Massimo Pattavina,
Marco Biondi, Maurizio Arcidiacono, Michele Russo,
Roberta Volpi, Stefano Sarti*

koinonia@comunitamagnificat.org

Slujirea generală pentru misiuni

Daniele Mezzetti, Oreste Pesare

missioni@comunitamagnificat.org

Slujirea generală pentru muzică și cântece

*Alessandro Di Michele, Andrea Pesare, Daniela Saetta,
Emanuela Versino, Francesca Ragnacci,
Iuliana Codreanu, Sarah Piccioni, Silvia Vinti*

iocantolaparola@gmail.com

—
PREZENȚA COMUNITĂȚII MAGNIFICAT PE
INTERNET
—

Site instituțional general:

www.comunitamagnificat.org

Site instituțional pentru Operazione Fratellino:

<http://www.operazionefratellino.it>

Site instituțional pentru Fundație Magnificat:

<https://fondazionemagnificat.org/>

Site Edizioni Magnificat s.r.l.:

<https://edizioni.comunitamagnificat.org/>

Site-ul Zonei de România:

<http://www.comunitateamagnificat.ro>

Pagina Facebook în italiană:

<http://www.facebook.com/comunitamagnificat>

Gruppo Facebook în italiană:

<https://www.facebook.com/groups/47765906067>

Pagina Facebook în română (România):

<http://facebook.com/comunitatea.magnificat>

Pagina Facebook în spaniolă (Argentina):

facebook.com/Comunidad-Magnificat-Argentina

INDEX

PREZENTARE

PE DRUM ÎN URMA PĂSTORULUI CEL BUN	pag. 3
---	---------------

TEXTE

INTRODUCTIVE	5
---------------------------	----------

STRUCTURA ETAPEI	6
-------------------------------	----------

PRIMA ÎNTÂLNIRE - ZIUA COMUNITARĂ ȘI ÎNVĂȚĂTURĂ	7
---	---

A DOUA ÎNTÂLNIRE - ÎMPĂRTĂȘIRE	9
--------------------------------------	---

A TREIA ÎNTÂLNIRE - REZONANȚĂ	10
-------------------------------------	----

A PATRA ÎNTÂLNIRE - ÎNTÂLNIREA ALIAȚILOR ȘI AMICILOR ...	12
--	----

A CINCEA ÎNTÂLNIRE - ZIUA COMUNITARĂ	13
--	----

A ȘASEA ÎNTÂLNIRE - REVIZIUNEA DE VIAȚĂ	14
---	----

INDICAȚII PENTRU

JOILE (SĂPTĂMÂNILE) DUHULUI	18
--	-----------

INDICAȚII PENTRU

RUGĂCIUNEA CU BIBLIA	20
-----------------------------------	-----------

TEXTELE

ÎNVĂȚĂTURILOR	25
----------------------------	-----------

ETAPA I

PĂSTORUL CEL BUN CUNOAȘTE ȘI ARE GRIJĂ DE OILE SALE ..	27
---	-----------

REFLECȚII PENTRU NOI	35
----------------------------	----

A II-A ETAPĂ

PĂSTORUL CEL BUN CAUTĂ OILE PIERDUTE	45
---	-----------

REFLECȚII PENTRU NOI	54
----------------------------	----

A III-A ETAPĂ

PĂSTORUL CEL BUN ÎȘI DĂ VIAȚA PENTRU OILE SALE	63
---	-----------

REFLECȚII PENTRU NOI	71
----------------------------	----

ETAPA A IV-A

PĂSTORUL CEL BUN VESTEȘTE EVANGHELIA OILOR CARE ÎNCA NU O CUNOSC	81
---	-----------

REFLECȚII PENTRU NOI	90
----------------------------	----

INFORMAȚII UTILE DESPRE COMUNITATEA MAGNIFICAT	99
UNDE TRĂIEȘTE ȘI CÂTE PERSOANE ALCĂTUIESC COMUNITATEA MAGNIFICAT	101
FRATERNITĂȚI ȘI MISIUNI ÎN ZONA DE NORD ITALIEI	102
FRATERNITĂȚI ȘI MISIUNI ÎN ZONA DE PERUGIA	103
FRATERNITĂȚI ȘI MISIUNI ÎN ZONA DE ROMÂNIA	104
FRATERNITĂȚI ȘI MISIUNI ÎN ZONA DE SICILIA	106
FRATERNITĂȚI ȘI MISIUNI ÎN ZONA DE TOSCANA	107
FRATERNITĂȚI ȘI MISIUNI NEINSERATE ÎN ZONELE DIN ITALIA	108
FRATERNITĂȚI ȘI MISIUNI NEINSERATE ÎN ZONELE DIN ALTE NAȚIUNI	110
INFORMAȚII ȘI CONTACTE LA NIVEL GENERAL	111
PREZENTA COMUNITĂȚII MAGNIFICAT PE INTERNET	113

Finalizat la tipar, spre lauda lui Dumnezeu, în septembrie 2026.